

NIEUWE AVONTUREN

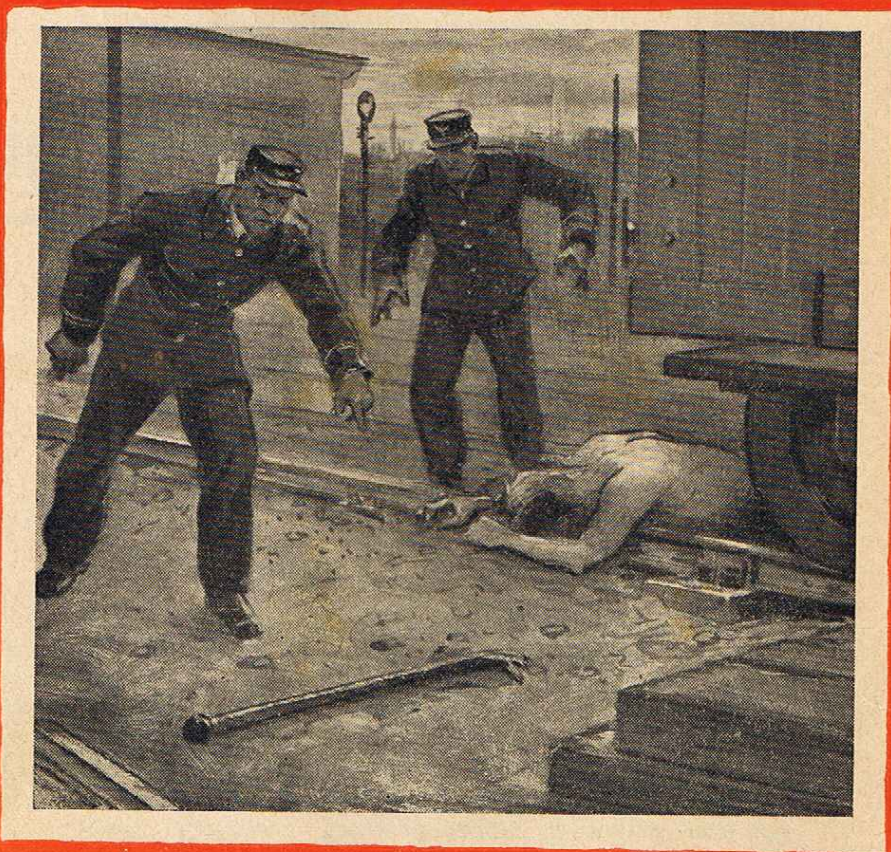
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Het Lijk in het Spoorwegdepôt

Nr 2102

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS. ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het Lijk in het Spoorwegdepôt

HOOFDSTUK I.

DE INBRAAK

Het was omstreeks twee uur in de nacht. De maan hield zich schuil achter een dikke wolkenbank, waaruit gestadig een trage regen neerdruppelde, die de straten van Londen nog vuiler maakte, dan zij gewoonlijk reeds waren.

Paddington, een der deftige Westelijke wijken van de wereldstad, lag daar rustig, en maar zelden hoorde men de

stappen der voorbijgangers, die zich haastig huiswaarts spoedden, met moeite hun parapluie openhoudend tegen de gure rukwinden.

Langs de Edgware Road liepen met haastige stap twee heren, in lange regenjassen gehuld, en de viltten hoed diep in de ogen getrokken.

Zonder te spreken stapten zij voort, zich blijkbaar niet bekommerend om de regen, die steeds harder uit de donkere hemel begon neer te storten.

Op de hoek van de Harrow Road aangekomen, sloegen zij deze brede straat in en volgden haar over een geruime afstand, tot zij de hoek van Maida Hill hadden bereikt.

Daar verhief zich een vrij groot, nog nieuw gebouw, met een hardstenen pui en dat van de brede weg gescheiden was door een kleine voortuin, waar doorheen een klinkerpad naar de huisdeur liep.

Even boven de straat had het huis een zestal kelderramen, die van vuistdikke tralies waren voorzien.

Naast de huisdeur bevond zich een koperen plaat, waarop met rode letters te lezen stond:

AUSTIN GRAMMONT

Commissionnair in effecten.

Bankzaken en gros en en détail.

Aan de kant van Maida Hill bezat het huis eveneens een deur, en verderop was er nog een tweede, maar deze behoorde tot een muur van omstreeks twee meter hoogte, die een grote tuin omgaf.

Het scheen een ogenblik of de beide heren wilden doorlopen, maar zij sloegen snel Maida Hill in, en het volgende ogenblik waren zij verdwenen, alsof zij eensklaps door de grond waren gezonken.

Zij hadden echter niets anders gedaan dan gebruik gemaakt van de kleine tuindeur, waarvan zij blijkbaar een sleutel hadden.

En toch hoorden zij hier blijkbaar niet thuis, want in plaats van dadelijk het huis aan de achterzijde binnen te gaan, stonden zij geruime tijd stil, een weinig voorovergebogen en ingespannen luisterend.

Wie waren deze beide heren, die op zulk een ongewoon tijdstip en langs zulk een ongebruikelijke weg het huis van de bankier Grammont binnengingen?

De grootste, de man met het strakke, scherp getekende gelaat, was John Raffles, de langgezochte vijand van Scotland Yard en zijn metgezel was zijn trouwe vriend Charles Brand.

Toen zich in het grote huis volstrekt niets liet horen, gingen zij, behoedzaam over de grasrand van een der tuinpaden lopend, naar de achterzijde van het huis, en stonden daar weerom even stil.

Nu vroeg Charles Brand, zo zacht dat het bijna niet te verstaan was:

— Hoe staat het eigenlijk met het hondje van onze vriend Grammont? Ik meende dat het een zeer waakzaam dier was?

— Dat is het ook, en als ik een vreemde deling was, zou het beest zeker vreeslijk te keer gaan en ons verraden. Maar ik heb in mijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen bij ieder bezoek, dat ik aan Grammont bracht, de gelegenheid te baat genomen om goede maatjes met Sherif te worden. Het dier ontvangt mij altijd kwispelstaartend, zonder enig geluid te geven.

Juist toen Raffles dit gezegd had, liet een naburige kerkklok een enkele galmende slag horen.

Het was halfdrie.

Raffles verloor geen tijd, maar zette zich aanstonds aan het werk.

Van onder zijn jas haalde hij een kleine lederen tas te voorschijn, die een aantal instrumenten bevatte, alle aan zijn eigen uitvindingsvernuft ontsproten en in flanel gewikkeld, opdat zij geen geluid zouden geven bij het dragen.

Eén daarvan was een vlijmscherpe beitel, met enigszins gekromd lemmet, hetwelk hij in het paneel van de achterdeur zette, en hieruit vervolgens een stuk sneed; groot genoeg om er de hand door te kunnen steken.

Het eerste, wat hij deed, was de draad van een alarminrichting door snijden, die onder het bereik van zijn hand langs de deurpost liep.

Vervolgens trok hij een paar zware grendels terug, en tenslotte draaide hij de sleutel in het slot van de deur om.

Een ogenblik later stonden de beide mannen binnen.

Raffles had dit alles volkomen op de tast verricht, maar nu zij binnenshuis waren, zette hij eerst het uitgesneden stuk van het paneel weer in de deur, en daarop maakten de beide mannen licht met behulp van hun zaklantaarns.

Zij stonden in de met blauwe tegels geplaveide gang.

In het midden daarvan begon de diensttrap, naast de bediendenkamer, waarvan de deur half aanstond.

Er lag geen looper op de trap, maar niettemin slopen de beide mannen volkomen geruisloos naar boven en bereikten zo de eerste verdieping.

Zij stonden op een portaal met een dikke eecosloper bedekt, waarop twee deuren uitkwamen.

Charles Brand wierp Raffles een vragende blik toe, maar deze schudde ontkenkend het hoofd en zei, na zijn mond vlak bij het oor van de ander te hebben gebracht:

— De rookkamer en de kleine billardzaal.

— Waar is ergens de werkkamer?

— Aan het einde van deze gang, en daar staat ook de brandkast, zoals ik je gezegd heb, maar wij zijn in het midden van de zomer en het zou ons veel te lang ophouden, om dat zware meubelstuk open te breken of open te smelten. Over een uur is het klaarlichte dag.

— Maar hoe komen wij er dan in?

— De sleutels heeft Grammont in zijn slaapkamer, in de lade van het nachtkastje. Wij zullen het oude, beproefde middel moeten toepassen en een weinig bedwelkend gas in het slaapvertrek spuiten. Het is een kwestie van vijf minuten. Je hebt immers alles bij je?

— Ja, natuurlijk. Waar is de slaapkamer van Grammont?

— Een verdieping hoger, ga maar met mij mee.

Zij sloegen een hoek van de gang om en bestegen opnieuw een trap, maar ditmaal een brede, fraai bewerkte, van zwaar eikenhout.

Deze trap was met een dikke Smyrna looper belegd, en de voetstappen van de beide mannen waren volkomen onhoorbaar.

Na het schijnsel van hun elektrische lampen zover te hebben gedempt, dat zij er nog juist even bij konden zien, slopen de beide mannen naar een hoge, wit gelakte deur, met fraai snijwerk versierd.

Brand begreep, dat het moeilijkste deel van de onderneming thans stond aan te breken. Dit was zeker de slaapkamer.

Raffles bukte zich, bracht zijn oog voor het sleutelgat en kwam dadelijk met een verbaasd gelaat weer overeind.

— Wat is er? vroeg Charles een weinig ongerust.

— Wat er is! Er brandt geen licht in de kamer!

— Wat zou dat dan?

— Wel, ik weet volkomen zeker, dat Grammont steeds gewend is bij licht te slapen. Hij zou in het donker geen oog kunnen dicht doen, zo heeft hij herhaaldelijk in gezelschap verzekerd.

— Hij zal toch niet uit de stad zijn? vroeg Brand.

— Welneen, om half elf was hij nog in de Windsor Club. Er was toen geen sprake van dat hij de stad zou uitgaan. Zijn gewoonten zijn zeer geregeld, hij had om half één uiterlijk in bed moeten liggen. Ik geloof dan ook niet, dat hij op het ogenblik in deze kamer is.

— Maar daaromtrent dienen wij toch zekerheid te hebben, hernam Brand zacht fluisterend.

— Natuurlijk! Als hij binnen is, dan is de deur stellig op slot gedraaid; als ik haar kan openen, dan kunnen wij er wel zeker van op aan, dat hij niet thuis is.

En met deze woorden legde Raffles zijn hand op de kruk van de deur, en

begon haar met oneindig geduld, en zeer langzaam open te draaien.

Er verliepen bijna volle vijf minuten, en toen week de deur naar binnen open.

Raffles maakte haar, na zijn revolver ter hand te hebben genomen, weer dicht en op het eerste gezicht zagen de beide vrienden, dat het grote mahoniehouten ledikant in het midden van de kamer onbeslagen was.

De beide mannen keken elkander even aan en toen zei Brand:

— Ik geloof, dat wij nu wel rechtsomkeer kunnen maken, natuurlijk heeft hij de sleutels van zijn brandkast in zijn zak.

— Dat is nog zo zeker niet, maar in ieder geval is de kans groot. Nu, bij gebrek aan brood, eet men korstjes van pasteien, zei Raffles schouderophalend. Er zal in ieder geval wel iets in de secretaire te vinden zijn. Een paar duizend pond is wel niet veel, maar het is beter dan niets.

Op dit ogenblik deed een zacht geritsel hem plotseling ophouden en met de hand aan de kolf van zijn revolver roerloos stilstaan.

Het geritsel kwam van de kant van de grote kleerkast, en het volgende ogenblik kwam kwispelstaartend een kleine fox-terrier aanlopen, die zich met een geweldige geeuw behaaglijk uittrekte en toen naar Raffles toekwam als naar een oude kennis.

Hij ging tegen hem opstaan, en Raffles streefde het dier over de schrandere kop en zei op zachte toon:

— Ga maar weer slapen, Sherif, als een brave hond.

Het dier scheen hem zeer goed te begripen, en trippelde kalm weer naar zijn warm plekje in de hoek bij de kleerkast, waar hij zich rustig neervlijde en verder geen notitie meer nam van de beide indringers.

Raffles en Brand verlieten het vertrek, waar zij niets meer te zoeken hadden, daalden de trap weer af en traden de grote werkkamer van de bankier bin-

nen, waar in een hoek, half in een muur gemetseld, een brandkast van bijna twee meter hoogte stond.

— Wat een gevaarte! kwam Brand bewonderend.

— O, wij zullen het ding nog wel eens aan de tand voelen, hernam Raffles glimlachend.

— Wanneer de nachten wat langer worden en ik er wat meer tijd aan kan besteden, zullen wij dit huis nog wel eens met een bezoek vereren.

Onder het spreken was hij op een fraai schrijfbureau toegetreden, en in een oogwenk hadden zijn vaardige vingers het slot van de kap verbroken en de lade geopend.

Zijn vermoeden bleek juist te zijn, want in een der stevig gesloten laden vond hij een pakje bankbiljetten, dat hij in de binnenzak van zijn jas liet glijden.

Hij liet zijn blikken door het vertrek dwalen, nam hier en daar als terloops een paar fraaie gouden voorwerpen van schoorsteen of tafeltje, en liet ze nonchalant in de tas glijden, welke Charles Brand hem geopend voorhield.

Daarop raadpleegde hij zijn horloge.

Het was juist drie uur.

— Kom, Charles, wij zullen dit huis weer verlaten, waar wij zo weinig weillend ontvangen zijn, zei Raffles. Een volgende maal beter.

De twee vrienden verlieten het vertrek, sloten de deur achter zich, gingen de bediendentrap weer af en stonden een ogenblik later op straat.

Een ogenblik bleven zij staan luisteren, maar toen zich niets liet horen, dan heel in de verte de stap van een patrouillerende politie-agent, sloegen zij de kraag van hun jassen op en verlieten het terrein van hun nachtelijke werkzaamheden, om pas een heel eind verder, aan het begin van de Oxford Street, een huurauto aan te roepen, die hen tot op honderd meter zou brengen van het fraaie huis in de Cromwellstreet, hetwelk Raffles onder de naam van Lord Aberdeen bewoonde.

HOOFDSTUK II.

EEN VREEMDE VERKLARING

De avondbladen van de volgende dag behelsden een vrij uitvoerig relaas van de inbraak, en Raffles en Brand lazen het met de belangstelling van een acteur voor de kritiek ener première.

En zij lazen het tevens met een verbazing, die groeide, naarmate zij verder gingen.

Dit geschiedde in de grote conversatiezaal van het Cecil-hotel, waar zij gedineerd hadden.

Raffles had een nummer van de « Times » genomen, Charles Brand had zich een Daily Mail laten brengen en in dit laatste blad las de jongeman het volgende verslag van de inbraak:

In de afgelopen nacht heeft er weer en uiterst brutale inbraak plaats gehad, in het nieuwe huis van de heer Austin Grammont, de bekende bankier, hetwelk deze niet lang geleden in Paddington, Harrow Road 39, heeft laten bouwen.

De inbrekers zijn langs de tuinzijde binnengekomen en hebben zich toegang tot het huis weten te verschaffen, door een stuk uit een paneel van de achterdeur te zagen en door de opening heen de knippen terug te schuiven en het slot om te draaien.

Tevens hebben zij de draden van het alarmsignaal doorgesneden.

De inbrekers hebben echter niet getracht de geweldig grote brandkast

aan te tasten, voor welk werk zij zeker zijn teruggeschrikt, maar hebben zich tevreden moeten stellen met de inhoud van het schrijfbureau, waaruit zij ongeveer elfhonderd pond sterling aan bankpapier konden stelen, benevens een aantal gouden voorwerpen tot een gezamenlijke waarde van zeshonderd pond.

Op welk tijdstip de inbraak heeft plaats gehad, is niet nauwkeurig na te gaan, maar in ieder geval moet het na één uur geweest zijn, want op dat tijdstip was de butler van de heer Grammont, Henry Dayton, nog wakker.

Toen begaf hij zich pas naar bed, daar hij meende, niet langer op zijn meester behoeven te wachten.

De heer Grammont zelf verklaarde aan de detective, die het onderzoek leidde, dat hij omstreeks half twee was thuisgekomen, en zich toen dadelijk ter ruste had begeven, en dat hij weliswaar een half uur later enig gerucht had menen te horen, maar daaraan geen betekenis had gehecht en opnieuw was ingeslapen.

De bedienden zelve hebben volstrekt niets gehoord, maar wat het vreemdste is, ook de fox-terrier, anders een zeer waaks dier, dat bij het minste gerucht aanslaat, heeft in het geheel geen teken van leven gegeven.

De politie stelt een grondig onderzoek in, maar zij koestert slechts geringe hoop, dat zij de daders zal kunnen vatten, want deze hebben niet het minste spoor achtergelaten.

Daar de conversatiezaal op dit ogenblik bijna geheel verlaten was, had Brand dit korte verslag op zachte toon aan Raffles kunnen voorlezen.

Toen hij gereed was, zei Raffles:

— De « Daily Mail » noemt het gedrag van Sherif het vreemdst. Maar er is één ding, dat nog veel vreemder is, en dat is dat Grammont, die niet thuis was, ons gehoord heeft.

— Dat is zeker al heel eigenaardig! Maar is het niet mogelijk, dat hij ergens anders is geweest, in een ander vertrek van het huis?

— Dat is eenvoudig ondenkbaar, Charles. Ik moet je eerlijk zeggen, dat ik niet goed begrijp, welke reden Grammont voor de drommel kan hebben, om een verklaring af te leggen, waaruit blijkt, dat hij thuis was, terwijl wij heel positief weten, dat dat niet het geval is geweest?

— Ik kan je daar geen antwoord op geven, het is mij volkomen duister!

— Mij dunkt, dat daar maar één verklaring voor mogelijk is. Grammont is ergens geweest, hetgeen hij tot iedere prijs geheim wenst te houden, en daarom heeft hij maar gezegd, dat hij enig gerucht gehoord heeft. Hij kan onmogelijk weten, dat wij in de slaapkamer zijn geweest en daarom gelooft hij, dat hij ongestraft deze leugen kan vertellen. Maar waarom liegt de man? Welke reden kan hem daartoe bewogen hebben?

Maar in deze verwachting zou Raffles bedrogen worden.

De late avondedities behelsden niets omtrent de inbraak, geen enkel woord, misschien wel op verzoek van de politie.

Maar daarentegen las Raffles een bericht, dat hem zeer trof, ofschoon het volstrekt niets te maken had met de in-

braak en alleen maar, omdat het feit, waarop het bericht betrekking had, zich op zeer korte afstand had toege dragen bij het huis in de Harrow Road.

Het blad, waarin het bericht voorkwam, was de « Daily Telegraph » en het luidde als volgt:

GEHEIMZINNIGE MOORD

Een griezelige ontdekking.

In de afgelopen nacht is er in Paddington een geheimzinnige misdaad gepleegd, waaromtrent de politie nog volkomen in het duister tast en die grote opschudding heeft verwekt in de gehele buurt.

Een paar machinisten begaven zich hedenochtend omstreeks vier uur naar hun machineloods, staande in het spoorwegdepôt, tussen de Harrow Road en Bishop Road.

Aan de zijde van Harrow Road is het terrein slechts door een laag ijzeren hek van de openbare weg afgesloten, terwijl het aan de drie andere zijden omgeven is door 'n hoge muur.

De machinisten hadden hun loods bijna bereikt, toen zij in de halve schemering iets wits meenden te ontdekken onder een goederenwagen.

Zij traden naderbij en deinsden met een kreet van afschuw en schrik achteruit.

Daar, tussen de rails lag een menselijk lichaam, geheel naakt.

De beide mannen vatten echter moed en trokken het lichaam te voorschijn. Zij hielden een lijk in de handen.

Zoals gezegd, ontbrak ieder spoor van kleding, de vingers hadden ook geen ringen, maar wat het vreselijkste was, het gelaat was totaal onkenbaar, bedekt met een laag geronnen bloed, en afschuwelijk verminkt.

De beide machinisten onderdrukten hun afgrijzen en zochten naar het wapen, waarmede deze vreselijke verwondingen waren toegebracht, die het gelaat zodanig hadden verminkt, dat herkenning wel onmogelijk zou zijn.

En spoedig hadden zij het gevonden; op enige meters afstand lag een soort zware koevoet, zoals ze in de depôts veel gebruikt warden om wissels over te halen.

Het moordwapen was van onder tot boven met bloed bespat.

De beide machinisten ijlden, bleek van schrik en trillend over hun gehele lichaam, naar het huisje van de portier, dat zich aan de ingang van het grote hek bevindt, en deelden hem, stotterend van ontzetting, hun ontdekking mede.

Tien minuten later was de politie ter plaatse, nog geen kwartier daarna was een inspecteur van politie en een gerechtsgeneesheer komen aanschellen.

Deze laatste deelde als zijn vaste overtuiging mede, dat de ongelukkige nog geen volle drie uren dood kon zijn.

Hij was waarschijnlijk eerst bewusteloos geslagen, waarna men met krankzinnige drift op het gelaat had gebeukt met de ijzeren staaf, zodat dit volkomen onkenbaar was geworden.

De politie staat hier voor een raadsel. Zij heeft slechts kunnen ontdekken, dat het slachtoffer waarschijnlijk ongeveer halverwege het lage hek verraderlijk is overvallen en, na te zijn neergeslagen door de moordenaar of de moordenaars, over het hek is geworpen, waarop zijn aanvallers hem over het emplacement naar een reeks wagons hebben gesleurd.

Het onderzoek van het lijk leverde verder hoegenaamd geen resultaat op.

De geneesheer kon nergens een litteken ontdekken of enig ander herkenningsteken.

Op verzoek van de politie vermelden wij hier het signalement van de dode, natuurlijk voor zover dit mogelijk is:

Lengte 64 inches, borst breed en gewelfd, benen in geringe mate hoepelvormig, hoofdhaar donkerblond, gave tanden, behalve een tweede rechterboventand, die geplombeerd is, grote voeten en fijne, blanke handen, kortgeknipte snor.

Degenen, die mogelijkerwijs omtrent de identiteit van de dode enige inlichtingen zouden kunnen verschaffen, worden verzocht zich op het hoofdbureau van politie, Victoria Embankment aan te melden.

Raffles legde het blad terzijde, waarin hij dit treurige bericht had gelezen en wendde zich tot Brand die het reeds had gelezen, met de opmerking:

— Daar zal wel weinig van terecht komen! Als het gelaat zozeer verminkt is, dat het onkenbaar is geworden, dan zal het wel heel moeilijk zijn de dader te vinden!

— Met welk deel zouden de moordenaars hun slachtoffer zo verschrikkelijk hebben toegetakeld? vroeg Brand die nog vol afgrijzen was over hetgeen hij had gelezen.

— Dat kan ik je niet zeggen, maar in ieder geval moet de man, die het deed, een beest zijn geweest!

— En waarom is het lijk geheel ontkleed?

— Ook op die vraag moet ik je het antwoord schuldig blijven, Charles, ik weet het niet, dat is alles wat ik zeggen kan.

Raffles haalde de schouders op en ging voort:

— De politie zal wel spoedig inzien, dat zij voor een zware taak staat en aan het signalement heeft men niet veel.

Toen de beide vrienden dit gesprek voerden, bevonden zij zich in de billardkamer van het huis in de Cromwellstreet, waar Gaston, de oude kamerbediende, zoeven de laatste avondedities had binnengebracht.

Maar spoedig was de aandacht van de beide vrienden weer geheel bij de zonderlinge zaak in Harrow Road, waarvan zij nog steeds geen oplossing hadden kunnen vinden.

Raffles had een verse sigaret aangestoken en liep nu in gedachten verzonken, met een rimpel tussen de wenkbrauwen, het vertrek op en neer.

Eindelijk barstte hij uit:

— Ik had er heel wat voor over, als ik maar een flauw vermoeden had, waarom Grammont verklaard heeft, dat hij

het gerucht van inbrekers heeft vernomen, terwijl wij toch, als wij tenminste niet beiden versuft en kinds zijn, volstrekt zeker weten, dat hij niet thuis was glisternacht, in ieder geval niet tussen half drie en drie uur, het tijdstip van onze inbraak!

— Ik moet eveneens erkennen, Edward, dat ik het niet goed begrijp. Het is immers niet aan te nemen, dat de man maar iets gezegd heeft, om een praatje verlegen was, zoals het in de volksmond heet.

Raffles richtte zich op en zei op vaste toon:

— Wij zullen er eens onderzoek naar doen, Charles, ik geloof, dat hier meer achter schuilt, dan wij op het eerste gezicht kunnen vermoeden!

HOOFDSTUK III

SHERIF

De volgende dag, omstreeks tien uur in de ochtend, hield een taxi stil voor het huis in Harrow Road, waar de inbraak had plaats gehad.

Raffles, die in de auto had gezeten en nu op het huis toestapte, belde aan en wachtte totdat hem de deur zou worden opengedaan.

Toen voelde hij eensklaps iets tegen zijn benen strijken.

Hij richtte de blik omlaag en ontwaarde Sherif, de kleine fox-terrier, drijfnat en bibberend van koude, die hem met smekende ogen aankeek.

Op dit ogenblik werd de deur geopend en de hond stooft naar binnen, luid blaffend en er zich niet om bekommerend, dat hij met zijn modderige poten en zijn nat haar het kostbare vloerkleed in de vestibule en de marmeren vloer danig bevulde.

De bediende, het was Henry Dayton, de butler, keek verbaasd van de hond naar de bezoeker en vroeg toen:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, brengt u de hond mede? Is hij met u meegelopen?

— Volstrekt niet. Ik vond hem hier op de stoep voor de deur.

— Ik kan maar niet begrijpen, waar het beest gezeten heeft. Het is gistermorgen de deur uitgelopen en sindsdien is het niet terug geweest! Mijnheer Grammont zal aardig boos zijn! En wilt gij mij nu zeggen, wie ik moet aandienen?

— Ik ben William Blackburn, van het particulier detectivebureau en ik wens mijnheer Grammont mijne diensten aan te bieden, in verband met de inbraak. Onze voorwaarden zijn zeer billijk en ik weet zeker, dat mijnheer Grammont van onze diensten wel gebruik zal willen maken!

— Gij kunt het proberen, maar ik geloof, dat gij uw tijd nutteloos verspilt, mijnheer wil geen werk van de zaak maken.

— Geen werk? riep Raffles verwonderd uit. Maar, wat drommel, elfhonderd pond aan goud, is toch geen bagatel!

— Dat is ook mijn mening, maar mijnheer schijnt er anders over te denken. Hij heeft de detectives van Scotland Yard ook al weggezonden, die hier naar sporen kwamen zoeken en hij verklaart, dat het de moeite niet waard is en dat men de inbrekers toch niet vindt.

Raffles stond even in gedachten en eensklaps scheen hem iets in te vallen. Hij wendde zich tot de butler met de vraag:

— Hoor eens hier, mijn vriend, naar je deftig uiterlijk te oordelen, ben je zeker de butler, nietwaar?

— Die ben ik, mijnheer, antwoordde de man geveild.

— Wil je me dan antwoorden op enige vragen?

— Als het niet te lang duurt..., antwoordde de man met een schuwe blik naar de grote trap.

— Ik zal het kort maken, dat belooft ik je. Is het zeker, dat op de nacht van de inbraak, eergisteren dus, niemand van de bedienden iets gehoord heeft?

— Volstrekt niets, mijnheer! Ik slaap zelf in het sousterrain en de twee andere bedienden op de bovenste verdieping, terwijl de huishoudster een verdieping lager slaapt. Maar het is een groot huis, en als de inbrekers hun vak verstaan hebben, dan is het zeer begrijpelijk, dat wij hen niet gehoord hebben.

— Gij zijt om één uur naar bed gegaan, naar ik in het verslag in de bladen lees.

— Het kan er geen 5 minuten over zijn geweest!

— Hadt gij verlof, om naar bed te gaan, ingeval uw meester wat laat thuis kwam?

— Ik behoef nooit later dan tot half een te wachten. Het werd eergisteren één uur, omdat ik toevallig in een boeiende roman had zitten lezen!

— Het is natuurlijk ondenkbaar, dat mijnheer Grammont kan zijn thuisgekomen, zonder dat gij het bemerkt hebt?

— Dat is onmogelijk, mijnheer! Ik ben de gehele avond in of bij de vestibule geweest, en van twaalf tot één heb ik op de grote bank, daar bij die elektrische lamp, zitten lezen.

— Mijnheer Grammont had natuurlijk een huissleutel?

— Dat spreekt van zelf. Maar ik zeg u nog eens, dat hij onmogelijk had kunnen binnenkomen, of ik had hem moeten zien en horen.

— Kunt gij u nog herinneren, wanneer uw meester het huis verlaten heeft, om zich naar de Windsor Club te begeven?

— Dat was ongeveer om half tien, antwoordde de butler na enig nadenken.

— Hoe laat stond mijnheer Grammont gisteren op?

— Wel, vroeger dan hem misschien lief was, want ik ontdekte natuurlijk dadelijk de inbraak, toen ik langs de werk-

kamer liep. Dat was omstreeks acht uur en ik ben toen dadelijk mijnheer Grammont gaan waarschuwen, die nog in zijn slaapkamer was.

— Sliep hij?

— Neen, hij was al wakker!

— Wat deed hij op dat ogenblik.

— Dat weet ik niet, de slaapkamerdeur was dicht.

— Was uw meester gewoon, die deur gesloten te houden?

— Neen, dat heb ik nog nooit opgemerkt!

Raffles haalde een goudstuk uit zijn vestzakje en stopte de butler het in de hand.

— Ik dank u voor uw mededelingen, ik zal er later nog wel gebruik van kunnen maken.

De butler wilde iets zeggen, maar boven aan de trap klonken schreden en Austin Grammont kwam naar beneden, terwijl hij bezig was zijn handschoenen dicht te knopen.

En toen gebeurde er iets zeer zonderlings.

Sherif, die al die tijd had rondgesnuffeld, nu en dan het water van zich afschuddend, had zijn meester nauwelijks in het oog gekregen, of hij vloog de trap op en begon woedend tegen Grammont te blaffen.

Deze schopte toornig naar de hond en riep naar beneden:

— Ik heb je gezegd, Dayton, dat ik het mormel niet meer wilde zien! Hoe komt het, dat ik het beest hier nog aantref?

— Aan mij! Maar mijnheer heeft mij niets gezegd! riep de butler verwonderd uit.

— Nu, dan is het aan een van de anderen geweest, hernam Grammont.

Zijn gelaat stond bleek en strak en hij hield de steeds woedender blaffende hond van zich af met de voet.

Raffles had dit kleine toneeltje met de grootste verbazing gadeslagen en hij vroeg zich tevergeefs af, waaraan het gedrag van de hond was toe te schrijven, wiens genegenheid voor zijn meester hem bekend was.

Hij bestudeerde aandachtig, maar tersluiks het gelaat van de bankier, en hij las er een uitdrukking op, welke hij er tevoren nog nooit op gezien had, een uitdrukking van wreedheid en boosaardigheid.

— Maar wat is er met die man gebeurd? mompelde hij zachtjes voor zich heen. Zou hij op weg zijn, waanzinnig te worden? Is het mogelijk, dat hij daarom volstrekt niet meer weet wat hij eergisternacht gedaan heeft? Ik moet en zal zekerheid hebben.

Op dit ogenblik kreeg Grammont de bezoeker in het oog en vroeg op tamenlijk onvriendelijke toon:

— Wat is dat? Wat wenst gij, mijnheer?

Dadelijk was Raffles in zijn rol.

Hij nam beleefd zijn hoed af en zei:

— Ik vraag excuus, mijnheer, als ik u soms lastig kom vallen, maar ik kom u mijn diensten aanbieden, als particulier detective. Ik ben William Blackburn.

— Zo, mijnheer, het is mij aangenaam het te horen, maar ik zal geen gebruik maken van uw aanbieding, zei Grammont kortaf. Ik heb reeds aan de officiële politie laten weten, dat het mij de moeite niet waard is, om zoveel drukte over de zaak te maken. Vindt men het gestolene en ontdekt men de dief of de dieven, zoveel te beter. Maar in het tegenovergestelde geval kan het mij volstrekt niet schelen. Ik ben gelukkig rijk genoeg!

— Alweer een nieuwe karaktertrek, mompelde Raffles voor zich heen! Je bent mij nooit sympathiek geweest, vriend Grammont, maar je hebt toch nooit over je rijkdommen gebluft!

En daarop vervolgde hij op luide toon:

— Het spijt mij werkelijk, meneer! Onze condities zijn zeer billijk en ik ben zeker, dat ik binnen korte tijd de daders zou hebben gevonden! Misschien komt u nog wel op uw besluit terug en dan ben ik gaarne tot uw dienst!

— Dat denk ik haast niet, mijnheer, zei Grammont droogjes. Ik heb weinig tijd, met dergelijke futuliteiten kan ik mij onmogelijk ophouden.

Intussen had de butler niet zonder moeite de kleine terrier opgevangen en hem in een vertrek, dat op de vestibule uitkwam, opgesloten.

Het kwam Raffles voor, dat Grammont een snelle blik vol haat op de dichte deur wierp. Daarop kwam Grammont snel de overige treden van de trap af, schreed door de vestibule en verdween, zonder verder notitie van de gewaande detective te nemen.

Raffles keek hem een ogenblik na en wendde zich toen weer tot de butler met de vraag:

— Is uw meester altijd zo goed gemutst?

— Ik moet bekennen, dat het humeur van mijnheer vandaag al bijzonder slecht is, anders gaat het nogal.

— Wat mankeert die hond toch? ging Raffles nieuwsgierig voort.

Dayton haalde de schouders op.

— Ik begrijp er zelf geen sikkepit van. De hond is altijd dol van blijdschap, als hij mijnheer ziet en hij is voor vreemden niet bijzonder toegankelijk!

Raffles dacht een ogenblik na en vroeg toen plotseling:

— Het is een onbescheiden vraag, maar mijnheer Grammont drinkt toch niet?

De butler scheen een ogenblik te aarzelen, of hij wel op de vraag zou antwoorden en toen antwoordde hij met gedempte stem:

— Als gij mij bepaald belooft, dat gij het niet verder zult vertellen, mijnheer drinkt in de laatste tijd meer, dan wel

goed voor hem is! En dan doet hij aan morfine en meer van dat duivels goed!

Raffles schudde enige malen 't hoofd en bleef in gedachten voor zich uitstaren.

Toen hernam hij:

— Dan heb ik hier verder niets meer te doen! Mijnheer Grammont schijnt niet van mijn hulp gediend te zijn; het spijt mij, ik stelde veel belang in de zaak. Apropos, hoelang heeft Mijnheer Grammont die terrier al?

— Minstens een jaar of drie! Hij heeft hem als pukkje van 3 maanden gekocht.

— Is de hond wel eens meer zo woedend tegen hem tekeer gegaan?

— Bij mijn weten nog nooit!

— Hoe komt het dier zo kletsnat, en blijkbaar uitgehongerd thuis?

— Dat mag Joost weten! Mijnheer is gisterochtend met hem uitgegaan, en hij moest hem toen aan de lijn meenemen. Het verwonderde mij toen reeds, dat de hond volstrekt niet mee wilde, en ook zei mijnheer tegen mij, dat het dier te lastig begon te worden, en dat ik het maar moest wegschenken. Toen hij terugkeerde, een uur later, verklaarde hij dat de hond van hem was weggelopen in de drukte op het Strand.

— Merkwaardig! mompelde Raffles.

Hij knikte de butler toe en verliet het huis.

Op straat riep hij een taxi aan en liet zich tot dicht bij zijn huis in de Cromwellstreet brengen.

Charles Brand wachtte hem in de bibliotheekzaal. Hij was juist teruggekeerd van een tochtje op zijn motorrijwiel en vroeg dadelijk op nieuwsgierige toon:

— Heb je met Grammont gesproken? Neemt hij je diensten aan?

— Ik heb met hem gesproken, maar hij wil mijn diensten niet aanvaarden.

— Dus je hebt niets bijzonders kunnen ontdekken; het geval is nog altijd even raadselachtig?

— Mijn waarde Charles, het is nog veel raadselachtiger geworden! zei Raffles. Ik moet je echter bekennen, dat ik er maar heel weinig meer van begrijp. De man legt tegenover de politie een verklaring af, waaruit moet blijken dat hij thuis was in de nacht van de inbraak. Waarom? Ik kan het niet zeggen! Heerenochtend was ik bij hem en wie denk je dat ik aan de deur ontmoette? Geef het maar dadelijk op, je zoudt het toch niet raden. Sherif, zijn kleine, trouwe fox-terrier. Het beest was drijfnat en waarschijnlijk letterlijk uitgehongerd, want het arme dier had de gehele dag van gisteren en hoogstwaarschijnlijk ook de gehele nacht op straat doorgebracht in die plasregen.

— Dat is sterk! riep Brand verontwaardigd uit. Ik heb nooit bijzonder veel met Grammont opgehad, maar in ieder geval had hij een goede karaktertrek en dat was juist de liefde voor zijn dieren en speciaal voor Sherif. Wat is er dan toch met de man gebeurd?

— Diezelfde vraag heb ik mij zelf ook gesteld, Charles, toen ik dit uit de mond van de butler vernam. En ik kan er maar één antwoord op vinden; er moet hem iets overkomen zijn, waardoor zijn hersens zijn aangedaan! Maar wat dat is, dat weet ik nog niet, maar ik zal het weten! Van dit ogenblik af, zullen wij met z'n drieën, jij, mijn trouwe James en ik, het huis in het oog houden. Er is iets niet in orde daar in de Harrow Road, dat is zeker!

HOOFDSTUK IV

HET DONKERE WATER VAN DE THEEMS

Het was omstreeks één uur in de nacht van dezelfde dag.

In een portiek van een huis tegenover de bankzaak van Austin Grammont stonden twee mannen.

Het waren Raffles en Charles Brand.

Met eindeloos geduld hadden zij de wacht gehouden, na Henderson, de chauffeur van Raffles, te hebben afgelost.

Dat was omstreeks acht uur in de avond geweest en Henderson had hun medegedeeld, dat hij volstrekt niets bijzonders had kunnen ontdekken.

Grammont had de gehele dag thuis doorgebracht, en hij had hem vele uren achtereen in zijn werkkamer voor zijn bureau zien zitten.

Bezoekers waren er in het geheel niet geweest, maar wel enige winkeliersbedienden. En na acht uur had de bankier zijn huis al evenmin verlaten. Hij had zeker veel te werken, want door de reet van een gordijn voor een raam van zijn werkkamer scheen licht. Voor het overige was het huis reeds om 11 uur in volkomen duisternis gedompeld geweest.

Gerulme tijd hadden de beide vrienden zwijgend bij elkander gestaan, toen Brand opmerkte:

— Ik sta nog voortdurend te denken aan het vreemde optreden van Grammont. Wat denk je van mijn stelling, dat de man misschien zo ontzet is door

de inbraak, dat dit zijn verstandelijke vermogens heeft aangetast.

— Ik geloof niet, dat Grammont daar de man voor is, Charles, zei Raffles, hoofdschuddend. Dat er iets met zijn hersens gebeurd moet zijn, dat staat volgens mij vast, maar als ik dat aanneem, dan kan ik daarmee nog altijd niet het vreemde gedrag van de hond verklaren! Een hond, die zijn meester werkelijk lief heeft, verandert niet zo van de ene dag op de andere, als die meester hem eens wat ruw behandelt.

Een naburige kerkklok liet juist een enkele sonore klank horen, toen eensklaps de lichtkier verdween.

— Nu zal hij wel naar bed gaan, en wij kunnen, dunkt mij, wel hetzelfde doen! zei Brand.

— Een ogenblikje, mijn jongen, het is nu toch laat, en wij kunnen nog wel een kwartiertje wachten!

Raffles had deze woorden nauwelijks uitgesproken, of boven de straatdeur van het grote bankgebouw werd een flauw schijnsel zichtbaar, dat spoedig weer verdween.

— Je motor, Charles, haast je! zei Raffles.

Brand had de zware Harley Davidson, waarmee hij en Raffles hier waren gekomen in een garage neergezet, die dag en nacht open bleef en die op slechts enige tientallen meters afstand in een zijstraat was gelegd.

De jonge man ijfde weg, haalde het motorrijwiel, maar bleef voor de garage staan, vanwaar hij de voordeur van het bankgebouw in het oog kon houden.

Juist ging de deur open en Austin Grammont verscheen. Hij had zijn vilten hoed diep in de ogen getrokken en hield een klein valies in de hand.

In een straat als deze rijden er op ieder uur van de nacht nog vrij wat taxi's voorbij en de bankier had er dan ook spoedig een gevonden.

Hij gaf de chauffeur blijkbaar een of ander adres op en stapte in.

En nauwelijks was de auto weggereeden, of Raffles ijfde op zijn beurt op het motorrijwiel toe en wipte achter Brand op de duo.

— Houdt hem goed in het oog, maar kom niet te dicht bij, riep hij hem toe.

De tocht zou niet lang duren, want reeds veertig minuten later stootte de huurauto in 'n straat, die op de Theemskade uitkwam.

Het was niet ver van de Lambeth Bridge.

Nog juist bijtijds had Brand het motorrijwiel tot staan kunnen brengen, na het vlug een zijstraat te hebben ingestuurd.

Terwijl hij het op de standaard zette, keek Raffles voorzichtig om de hoek en zag hoe Grammont met de chauffeur afrekende, terwijl hij het valies naast zich op het asphalt had gezet.

Niet ver daar vandaan was een autoverhuurinrichting, en Raffles beval:

— Breng spoedig je motor daar onderdak, Charles, maar haast je! Hij schijnt te voet verder te gaan, en wij kunnen het motorrijwiel dus niet gebruiken.

Terwijl Brand de motorfiets ging wegbrengen, hield Raffles de bankier in het oog.

De auto had dicht bij een lantaarnpaal stilgestaan, en Raffles zag dat het gelaat van de bankier bleek en vertrokken was.

Het valies trok eveneens zijn aandacht, het was zwaar en waarschijnlijk zeer kostbaar, want het was van echt zwijnsleder vervaardigd.

Nu nam Grammont het op, knikte de chauffeur toe en liep haastig de straat af, die naar de Theemskade voerde.

Juist kwam Brand weer aansnellen, en de twee mannen volgden nu de nachtelijke wandelaar op veilige afstand.

Dat was wel nodig, want op dit uur van de nacht waren er in deze straat zo goed als geen voorbijgangers.

Ook de Theemskade was op deze plek nu stil en verlaten.

— Ik gaf een lief ding, als ik wist, wat Grammont met dat valies van plan is! fluisterde Brand.

Intussen had Grammont de Theemskade over enige afstand gevolgd en liep nu de Lambeth Bridge op.

Ongeveer halverwege de brug scheen hij stil te staan.

Raffles en Brand, die zich haastig achter de borstwering van de kade verscholen hadden, konden zijn gestalte vaag onderscheiden, zoals hij daar over de ijzeren leuning boog en aandachtig scheen rond te kijken.

Het was reeds bij half drie, en heinde en ver was in deze anders zo drukke buurt niemand te bespeuren.

— Nu wil ik toch gevild worden, als ik iets van die gehele vertoning begrijp, fluisterde Brand, wiens spanning iedere seconde toenam. De man moet werkelijk niet goed bij het hoofd zijn. Lieve hemel, zie nu toch eens wat hij doet.

Dat was werkelijk zonderling genoeg...

Want er kwam een donker voorwerp van de brugleuning naar beneden zakken; dat moest het valies zijn, hetwelk Grammont aan een touw neerliet, waarschijnlijk, omdat hij bevreesd was, dat de plons van het zware voorwerp in het water, de aandacht van een patrouillerende agent zou trekken.

Gestadig daalde het valies naar de donkere, geheimzinnig glanzende oppervlakte van de Theems. Binnen een halve minuut zou het valies onder de golven verdwenen zijn.

Raffles verloor geen tijd.

Hij greep Brand bij de arm en trok hem mee, terwijl hij fluisterde:

— Ga gauw mee, op twintig passen hier vandaan moet een sloep liggen van de rivierpolitie, met een dreg er in.

De beide mannen snelden in gebukte houding langs de borstwering voort, daalden een trap af en ijlden op een kleine roeiboot toe, vastgemeerd aan een paal, die een bord droeg, waarop met witte letters geschilderd stond: « Politie-dreg ».

Er was echter niemand in de nabijheid en de beide vrienden konden in het bootje springen en het losmaken, zonder dat iemand het zag.

Ook de man op de brug, die daar zulk een zonderlinge bezigheid verrichtte, scheen voor niets anders ogen te hebben, dan voor het valies, waarvan de onderzijde het water reeds aanraakte.

Toen liet Grammont het touw schieten, en geruisloos zonk het valies in de golven.

Alsof de duivel hem op de hielen zat, zo holdé Grammont weg, zonder zelfs een blik achter zich te werpen.

De beide vrienden hadden de riemen reeds gegrepen en roeiden nu zo snel zij konden, naar de plek, waar het valies was gezonken.

En het was nu voor hen een groot voordeel, dat Grammont het valies aan een touw had laten zakken, want nu moest het valies noodzakelijk rechtstandig gezonken zijn.

Raffles begon de dreg eerst los te maken en dadelijk plonsde de loden kogel, voorzien van een zestal haken, overboord.

Hij behoefde de dreg slechts even heen en weer te trekken over de bodem, en reeds greep een van de haken in een der lederen handvatsels van het valies.

Zo palmde Raffles snel het valies in en het volgende ogenblik had hij het aan boord getrokken.

Ternauwernood konden de beide vrienden een kreet terugdringen, die hen onweerstaanbaar naar de lippen drong; er kwam geluid uit het valies! Het was een zacht, erbarmelijk klagend gejank als van een dier in stervensnood.

Vliegensvlug gespte Raffles de leren riemen los, schoof de knippen terug en daar lag het valies geopend op de bodem van de boot.

— Sherif! riep Brand ontzet en van verwondering geheel ontdaan.

Ja, het was de fox-terrier van Austin Grammont, juist op het nippertje gered van de verdrinkingsdood, met half gesloten ogen en moeilijk ademhalend.

Alsof hij met een menselijk wezen te doen had, zo behandelde Raffles aanstonds de kleine drenkeling.

Hij wreef hem voorzichtig over het ijskoude lijfje, zodat het ingezwollen water weer werd overgegeven en drukte en perste zolang, tot de bloedsomloop weer was hersteld.

Met hun beide zakdoeken en met een halsdoek van Brand werd het dier drooggewreven, en daarop kreeg het een plaatsje onder de korte overjas van Raffles.

Brand was intussen behoedzaam terug geroeid, zorg dragend met zijn riemen zo weinig mogelijk geluid te maken.

Het geluk was hun gunstig, want nog altijd was er niemand bij de aanlegplaats te zien.

Zij meerden de kleine jol weer, legden haar vast, schoten de dreg op en aanvaardden toen haastig te terugweg; Raffles met de hond onder zijn jas en Brand met het valies in de hand.

Zij gingen weer naar de garage, Brand nam zijn plaats aan het stuur in en daarachter troonde Raffles, in een wel wat moeilijke houding, want hij moest onder de ene arm het valies vastklem-

men en met de andere de kleine Sherif beschutten.

Geen twintig minuten later hield de motorfiets stil voor de tuindeur van het huis in de Cromwellstreet.

Brand was reeds van het zadel afgesprongen en opende de deur met zijn sleutel, waarop zij beiden haastig binnengingen en de motorfiets in de garage zetten.

Henderson, die voortreffelijke oren had, en die boven de garage zijn kamer had, was aanstonds wakker geworden en kwam nu zijn hoofd uit het raam steken, maar werd met een paar woorden gerustgesteld.

Raffles en Brand gingen de tuin door en traden het huis aan de achterzijde binnen.

Nu werd allereerst voor de hond gezorgd.

Brand ging in de keuken eerst wat melk warmen en de hond likte het schofeltje gretig op, kreeg vervolgens een heel blikje ossentong te verobberen en werd tenslotte in een wollen deken gerold en kreeg een heerlijke plaats in de hoek van de sofa in de rookkamer.

Raffles keek enige tijd naar het fraale dier, dat daar nu zo rustig lag te slapen, en vestigde toen zijn doordringende grijze ogen op het gelaat van Brand.

— Wel, dat is al een heel vreemde zaak, vindt je niet? vroeg hij langzaam.

— Als Grammont niet volslagen krankzinnig is, waarom deed hij dit dan in 's hemelsnaam?

— Ik begin nu te geloven, Charles, dat de bankier in het geheel niet gek is, maar integendeel bijzonder goed weet wat hij doet. Die hond is hem te lastig!

— Als je je verbeeldt, Edward, dat je nu de zaak plotseling voor me hebt opgehelderd, dan heb je het mis! riep Brand uit. Waarom is die hond hem te lastig?

— Ik wilde, dat ik je op die vraag een antwoord kon geven, Charles. Als het niet te krankzinnig klonk, dan zou ik zeggen dat er een verwisseling heeft plaats gehad. Sherif is door een andere hond vervangen!

— Maar dat is tastbare waanzin, Edward! riep Brand ongeduldig uit.

— De hond kan dus niet verruild zijn, denk je? vroeg Raffles met een zonderling lachje.

— Dat acht ik volkomen onmogelijk.

— Welnu, dan is er maar één andere oplossing mogelijk, als meester en hond elkander niet meer herkennen, hetgeen hier het geval is, dan moet er een verwisseling van meester hebben plaats gehad.

HOOFDSTUK V

HET LIJK IN HET SPOORWEGDEPOT

Charles Brand bleef Raffles geruime tijd met een wezenloos gezicht aanstaren.

Eindelijk kon hij stamelen:

— Neem mij niet kwalijk, het kan natuurlijk wel aan mij liggen, maar waar de zaak mij tot dusverre alleen nog maar raadselachtig is geweest, daar wordt ze mij nu totaal onbegrijpelijk. De meester verwisseld? Met wie? Waarom? Wanneer? Is Grammont dan niet langer Grammont?

— Ik denk, dat Grammont dood is, antwoordde Raffles rustig.

Brand vloog van zijn stoel op en riep uit:

— Wát zeg je daar? Hoe kun je dat weten? Wij hebben hem nog geen uur geleden zien wegvlugten van de Lambeth Bridge.

— Ik denk niet, dat die man Grammont was! ging Raffles kalm voort.

— Maar mijn hemel, hoe kom je daar zo eensklaps op. Wat brengt je er toe, om dat te denken?

— De hond, en niets anders dan de hond! Een mens kan zich vergissen, het instinct van een dier bedriegt nooit! Hoe verklaar je het nu, dat de hond in een enkele nacht omdraait als een blad op een boom? Je hadt het dier vanochtend woedend tegen hem te keer moeten zien gaan; het scheelde maar weinig of hij had hem aangevlogen, als de butler hem niet had tegengehouden.

— Dat kan ik niet verklaren, Edward!

— Er bestaat niets onverklaarbaars! De hond is, daarop wil ik nu wel een eed doen, zo fel tegen Grammont ingenomen, omdat hij Grammont niet is! Ik voel zelf wel, dat hetgeen ik daar beweer, zeer vreemd moet klinken, en toch moet het de waarheid zijn, omdat een andere verklaring niet denkbaar is.

— Als je niet meer gegevens hebt, dan deze...! riep Brand uit.

— Natuurlijk heb ik er meer, want dit zou me zeker niet voldoende zijn! Waarom denk je wel, dat Grammont 's nachts om één uur tersluiks zijn huis verlaat, als iedereen slaapt,, om zijn hond te gaan verdrinken! Ik zal je zeggen waarom hij dat wilde doen, hij is bang voor het dier!

— Bang, waarom?

— Hij vreest, dat de hond hem zal verraden, vroeg of laat!

— Maar wat zou de hond dan toch wel kunnen verraden?

— Wel, bijvoorbeeld de diefstal van de identiteit van de echte Austin Grammont!

— En die zou, volgens jou, dood zijn?

— Ja, ik denk, dat het de man onder de wagon op het spoorwegemplacement is...

Geruime tijd werd er niet gesproken.

Brand die weer plaats had genomen, had zich achterover in zijn stoel laten

vallen, en scheen met gesloten ogen na te denken over hetgeen Raffles hem gezegd had.

Eindelijk hernam hij langzaam:

— Als men je er naar vroeg, dan zou je natuurlijk geen enkel bewijs kunnen bijbrengen voor je bewering?

— Geen enkel! Je ziet, dat ik eerlijk ben.

— Maar wel een vermoeden?

— Vermoedens heb ik, Charles en wel zeer ernstige. Ik heb vanochtend, de zogenaamde Austin Grammont gezien. Het was het gelaat van de bankier, het was zijn houding, zijn gang, zijn oogopslag, en toch was hij het weer niet! Zoiets is moeilijk onder woorden te brengen, maar er lag op zijn gelaat een uitdrukking, die ik er nimmer tevoren op had gezien. Wreedheid en boosaardigheid.

— Maar dat is toch niet voldoende. Hij kan wel in een bijzondere stemming zijn geweest.

— Op zichzelf zou dat zeker niet voldoende zijn, maar nu het geval met de hond. Gister, een paar uren na de ontdekking van de inbraak, ging hij met de hond uit, die zich zeer onwillig betoonde om met hem mee te gaan, en een uur later komt hij terug met de mededeling, dat hij het beest in de drukte is kwijt geraakt. Na wat wij aan de Theemskade gezien hebben, kunnen wij natuurlijk al zeker aannemen, dat hij dit gelogen heeft. Hij heeft toen reeds getracht zich van het dier te ontdoen. Er is nog meer! Grammont was niet thuis in de nacht van de inbraak. Waarom verklaarde hij aan de politie het tegendeel? Omdat hij een alibi wilde hebben! Hij moest die nacht zijn thuisgeweest! En om aan alle lastige ondervragingen een einde te maken, gaf hij te kennen, dat hij geen werk van de inbraak wilde maken. Wij echter weten heel zeker, dat de man in ieder geval vóór drie uur in de nacht niet thuis was. Maar waar is hij dan geweest? Tot half twaalf ongeveer was hij in de Windsor Club. Daàr

was stellig de ware Grammont! Maar wat er daarna met hem gebeurd is, en waarom hij niet naar zijn huis is gegaan, dat kunnen wij slechts gissen! Maar het staat nu wel bijna onaanvechtbaar bij mij vast, dat hij gedood is, en wel door dezelfde man, die nu zijn plaats heeft ingenomen.

— Maar, dan zou die man een dubbelganger van Grammont moeten zijn! riep Brand opgewonden uit.

— Welnu? is dat zo ongehoord? Het is wetenschappelijk vastgesteld, dat er twee mensen zo sterk op elkaar kunnen gelijken, dat zelfs de wederzijdse familieleden zich vergissen. Maar wij zullen ons morgen dadelijk zekerheid verschaffen en op onderzoek uitgaan. Daarbij kan de hond ons van grote dienst zijn! En nu zullen wij maar gaan slapen en trachten, niet al te zeer over de zaak na te denken!

Raffles wierp nog een blik op de rustig slapende hond en toen verlieten de beide mannen het vertrek en begaven zich ter ruste.

De volgende ochtend waren zij beiden weer vroeg uit de veren.

In de kleine eetkamer, die op de tuin uitzicht gaf, lazen zij de ochtendbladen.

Zij bevatten volstrekt niets over de inbraak in Harrow Road en slechts enige regels over de lugubere vondst op het spoorwegemplacement.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen een huurauto voor het sombere gebouw van Scotland Yard stilstond.

Daaruit stapten Raffles en Brand, vergezeld door Sherif, de fox-terrier.

Beiden hadden zich goed vermomd en zagen er uit als lieden uit de provincie.

Zij stapten op een agent van politie toe, die voor de brede deur op en neer wandelde, en Raffles vroeg beleefd:

— Neem mij niet kwalijk, vriend, maar ik heb in de krant iets gelezen van de vondst van een geheel ontkleed lijk. Ik kom vanwege een neef, die in Orpington woont en wiens broeder se-

dert een paar dagen spoorloos verdwenen is, van het ogenblik af, dat hij hier in Londen moet zijn aangekomen. Ik zou zeer gaarne het stoffelijk overschot eens willen zien, en ik heb het hondje van mijn vermiste neef meegebracht, misschien kan dat hem wel herkennen, als hij het werkelijk is!

— Ga dan maar naar binnen en vraag naar de dienstdoende brigadier, zei de agent, waarop hij met de handen op de rug zijn wandeling voortzette.

Raffles en Brand traden het grote, sombere gebouw binnen en even later herhaalde de eerste zijn verzoek aan een bars uitzierend agent.

Deze luisterde een weinig ongeduldig naar het verhaal van de gewaande provinciaal en zei toen:

— Ik zal u een agent meegeven, u kunt dan zelf zien. Maar schrijf eerst uw naam in dit register!

Raffles schreef de eerste de beste naam, die hem inviel, in een groot boek, dat de brigadier hem toeschoof en daarop volgden hij en Brand een agent, die hen voorging naar het lijkenhuisje.

Met een zware sleutel opende deze de deur en de drie mannen traden een zaal binnen, waar een zeer lage temperatuur heerste.

In het midden stond een lage, grote tafel van hardsteen, een weinig schuins geplaatst, en daarop lag het geheel naakte lijf van een man uitgestrekt, het hoofd een weinig terzijde geneigd.

Een sterke elektrische lamp, juist boven de tafel opgehangen, verlichtte het lichaam daghelder.

En nauwelijks had Sherif het lijk gezien, of hij worstelde om los te komen uit de armen van Raffles en liep, toen hij op de grond was gesprongen, erbarmelijk jankend, met de staart tussen de poten, en de oren in de nek, naar de stenen tafel. Hij ging er met de voorpootjes tegen leunen, besnuffelde even het lijk en hief eensklaps een gehuil aan, dat in het gehele gebouw te horen

moet zijn geweest.

Raffles had Charles Brand een snelle blik toegeworpen; twijfel aan zijn opvatting was bijna niet meer mogelijk.

Het hondeninstinct had gesproken en dat loog nimmer!

De agent had verbaasd naar het doen van de hond gekeken en riep nu uit:

— Het is zeker, dat het dier de man kent! Is hij familie van u?

— Dat moet wel zo zijn, nu de hond hem herkent! gaf Raffles ten antwoord. Dan zou die ongelukkige een neef van mij moeten zijn! Ik ga dadelijk naar Orpington terug en haal er zijn broeder bij. Wij kunnen nog vandaag gemakkelijk terug zijn. Misschien herkent Jack zijn broer wel aan enige bijzonderheden, die mij onbekend zijn.

Met grote moeite kon Raffles de terrier van het stoffelijk overschot wegtrekken.

De hond kermde wanhopig en zijn gehuil was akelig om aan te horen.

Maar eindelijk kon Raffles toch Sherif weer onder de arm nemen, en daarop verlieten allen het lijkenhuis.

Raffles en Brand verlieten het hoofdbureau van politie weer, echter niet om naar Orpington te gaan, maar om hun onderzoekingen te Londen zelf voort te zetten.

Zodra zij in de auto hadden plaats genomen, die op hen was blijven wachten, begon Raffles:

— Twijfel is nu, dunkt mij, niet meer mogelijk; het lijk op de stenen tafel is dat van Grammont; De hond sprak een taal, die niet mis is te verstaan. Hij herkende zijn meester dadelijk. Je hebt zelf gezien, hoeveel moeite ik had hem weer mee te krijgen.

— Ja, ik geef nu toe, dat alles wijst in de richting, welke je mij hebt aangeduid.

— Maar dit is niet voldoende. Wij moeten meer bewijzen hebben. Ik zou die man, die nu in het huis van Grammont woont, en die toch Grammont niet

is, gaarne eens van nabij bespieden. Ik zou het mijzelf nimmer kunnen vergeven, als het naderhand toch zou blijken, dat ik een domme vergissing had begaan.

Het leek wel zeer ongewoon, dat een man de moed zou hebben, een dubbeltanger te vermoorden, om dan zijn plaats in te nemen.

Grammont was bankier, en vóór alles was het dus volstrekt noodzakelijk, dat zijn moordenaar verstand had van bankzaken.

Voorts moest de man er op rekenen, dat hij te doen kreeg met bedienden, die reeds lange jaren in dienst van zijn slachtoffer stonden, al zijn gewoonten kenden, en een afwijking daarvan dadelijk zouden opmerken.

In ieder geval stond het dus vast, dat de moordenaar zijn slachtoffer geruime tijd had moeten bestuderen, en dat wel in het geheim, anders zou de wonderbaarlijke gelijkenis tussen de twee mannen spoedig aan het licht zijn gekomen, en zijn toestand, na het plegen van de moord, zou daardoor zeer gevaarlijk zijn geworden.

Het was nu vóór alles zaak, na te gaan, waar Grammont na half twaalf in de nacht van de moord was geweest en waarom hij niet rechtstreeks van de Windsor Club naar zijn huis in Harrow Road was gegaan.

Op de hoek van de Oxford Street, toen de chauffeur de weg naar Charing Cross Station wilde inslaan, tikte Raffles tegen de voorruit en gaf de man bevel hem naar het clubgebouw te rijden, dat in de Oxford Street was gelegen.

Tien minuten later stapten de twee mannen uit, betaalden de chauffeur en gingen binnen.

Raffles was vice-president van de club en Charles Brand kwam daar ook altijd, maar eerder zou de portier aan zijn eigen bestaan hebben getwijfeld, dan aan te nemen, dat die boers geklede mensen, die als het ware de stallucht

met zich medebrachten, Zijne Lordschap William Aberdeen en zijn vriend konden zijn!

De man bekeek hen wantrouwend en uit de hoogte en zei toen medelijdend:

— U bent hier zeker verkeerd! Wat wenst u?

— Ik wens je vóór alles een halve guinje te geven, mijn vriend, antwoordde Raffles glimlachend.

Dat was zeker iets bizonders voor een provinciaal, maar de portier was blijkbaar van oordeel, dat een goudstuk een goudstuk blijft, onverschillig of het afkomstig is van een Londense edelman of van een boer uit de provincie.

Hij stak het geldstuk in zijn zak en hernam, maar op 'n geheel andere toon:

— Misschien willen de heren een der leden van de club spreken?

— Neen, dat niet! Wij wilden u onderfragen! antwoordde Raffles bedaard. Wij zijn niet voor wie gij ons houdt, geen boertjes namelijk! Wij zijn particuliere detectives en wij hebben ons een weinig moeten verkleeden, dat is alles.

— Zo, dat is wat anders, kwam de portier.

— Wij komen hier in verband met de inbraak bij mijnheer Austin Grammont! antwoordde Raffles.

— En denkt gij, dat ik u van nut zou kunnen zijn om die zaak tot klaarheid te brengen? vroeg de portier op verbaasde toon.

— Dat zou ons althans volstrekt niet verwonderen, hernam Raffles. Er is iets geheimzinnigs in die zaak, ziet gij, en daarom komen wij hier, in de hoop, dat wij nieuwe aanknopingspunten kunnen vinden. Zeg ons eens, hoe laat kwam mijnheer Austin Grammont hier? Ik bedoel op de avond van de inbraak.

— Het zal zowat tien uur geweest zijn!

— Was er iets bizonders aan hem te zien? Ik meen, was hij zoals altijd?

— Ik heb in het geheel niets vreemds bij hem kunnen opmerken! antwoordde de man. Hij knikte mij toe, zoals hij ge-

woonlijk doet, en gaf daarop zijn overjas in de vestiaire af en ging de trap op naar boven.

— Hoe laat vertrok hij weer?

— Ik denk om bij twaalven!

— Was er in die tussentijd misschien een boodschap voor hem bezorgd?

— Neen, tenminste niet voor zover ik weet.

— Wij kunnen zeker de kellners wel even ondervragen? Misschien heeft een hunner mijnheer Grammont wel een briefje gebracht!

— Ga gerust uw gang, mijnheer! Maar waarom geeft gij u al die moeite, en vraagt het niet aan mijnheer Grammont zelf?

Raffles kneep de lippen op elkander en een lichte huivering liep hem over de rug, de vraag had hem geschokt, want hij zag weer het vreselijk verminkte lijk op de stenen tafel in het sombere lijkenhuisje van het politiebureau liggen...

Hij herstelde zich evenwel dadellijk en antwoordde:

— Er zijn bizondere redenen, waarom wij dit juist niet aan mijnheer Grammont kunnen vragen, hij maakt een reis, een zeer verre reis!

— Nu, daarin moet gij u vergissen, mijnheer! riep de portier lachend uit. Want daar komt mijnheer Grammont juist aan!

HOOFDSTUK VI

DE DRADEN BEGINNEN ZICH TE ONTWARREN

In een oogwenk had Raffles Brand en de portier in de loge van deze laatste getrokken en de deur op slot gedaan.

— Is hier nog een tweede vertrek achter? vroeg hij op gedempte toon.

— Ja zeker, die deur! antwoordde de portier, zeer verbaasd over het optreden van de gewaande detective.

Raffles duwde de deur open en liet de hond naar binnen gaan.

Nu was het dier door twee deuren gescheiden van de man, die zoeven was binnengetreden en nu de trap opging, zonder links of rechts te zien!

— Gij zult later wel begrijpen, waarom ik dit deed! kwam Raffles op zachte toon tot de portier. En let wel op, geen

woord tegen mijnheer Grammont over dit voorval, of gij zoudt betrokken worden bij een zaak, die voor u zeer onaangename gevolgen zou kunnen hebben!

Raffles had dit op zulk een ernstige toon gezegd, dat de portier hem verschrikt aankeek en toen de verzekering gaf, dat hij over de komst van de detective niet zou reppen.

Raffles ging de hond weer halen, die onrustig rondsuffelde alsof hij toch de lucht had gekregen van de man, die zo juist de trap was opgegaan en daarna verlieten de twee mannen het clubgebouw weer.

Op straat gekomen vroeg Brand:

— Waar gaan wij nu heen?

— Luister! Jij neemt de hond mee naar huis en wacht op nadere instructies, antwoordde Raffles. Ik ga naar het huis in Harrow Road, en zal Dayton verzoeken, mij zijn plaats te laten innemen!

— Een uitstekend idee! Op die wijze zul je misschien het gemakkelijkst achter zekere geheimen van de tweede Grammont komen!

Brand nam de hond over en daarop drukten de twee vrienden elkaar de hand en gingen ieder hun weegs.

Raffles had spoedig opnieuw een auto gevonden en gaf de chauffeur last hem naar het bankgebouw in Harrow Road te rijden.

Onderweg maakte hij zijn plan op.

Hij zou zoveel aan Dayton openbaren als noodzakelijk was om de buttler te bewegen, hem zijn plaats in te ruimen.

Eenmaal in huis, zou het Raffles niet al te moeilijk vallen, de nodige opsporingen te doen.

De auto stond stil, Raffles stapte uit, betaalde en zond de chauffeur weg.

Hij belde aan en de deur werd geopend door Henry Dayton.

Deze nam de bezoeker een weinig verbaasd op en zei toen:

— Mag ik weten, waarvoor gij komt, mijnheer?

— Ik kom voor u! antwoordde Raffles. Hebt gij tien minuten voor mij? Ik ben particulier detective.

— Nog altijd om de inbraak! riep Dayton een weinig ongeduldig uit. Maar het moest u toch bekend zijn, dat mijnheer Grammont geen gevolg aan de zaak wenst te geven!

— Hij misschien niet, maar de Justitie wel! zei Raffles bedaard.

De buttler opende de deur wat verder en liet de bezoeker binnen.

Hij ging hem voor naar een klein vertrekje aan het einde van de vestibule en zei, nadat hij de deur gesloten had:

— Vraag dan, wat gij te vragen hebt, mijnheer, maar ik verzeker u, dat ik u niet veel zal kunnen zeggen!

— Ik zal u eerst wat voorstellen en later nog iets vragen! zei Raffles.

— Mij voorstellen? herhaalde de buttler langzaam. Wat zou dat wel kunnen zijn?

— Dat zal ik u zeggen, ik wilde voor een dag of een paar dagen uw plaats innemen.

— Hier? In dit huis? Mijn plaats als buttler! riep Dayton met een ongelovige blik uit. Met welk doel?

— Met het doel, mijnheer Grammont te bespieden!

— Wat? En daar durft gij zo brutaalweg voor uitkomen? riep de buttler verontwaardigd uit. Dan zijt gij aan het verkeerde adres, mijnheer! Ik verraad mijn meester niet!

— Dat doet gij ook niet, als gij mij uw plaats afstaat! hernam Raffles rustig. Mijnheer Grammont is uw meester niet!

De buttler keek Raffles een ogenblik aan, alsof hij vreesde met een gek te doen te hebben.

Maar toen hij de ernstige blik in de grijze ogen zag, riep hij uit:

— Gij houdt mij toch niet voor de gek, mijnheer? Mijnheer Grammont zou mijn meester niet zijn?

— Op die vraag kunt gij u zelf het beste antwoord geven, als gij eens bij u zelf te rade gaat, of gij sedert eergister niets bizonders bij uw meester hebt opgemerkt.

Raffles had dit op zulk een overredende toon gezegd, dat de buttler verschrikt achteruit week en verbleekte.

Toen kwam het toonloos over zijn lippen:

— Als ik alles goed naga, dan, ja, dan moet ik erkennen, dat mijnheer Grammont niet is als gewoonlijk! Hij heeft sommige zijner gewoonten laten varen en andere aangenomen, welke ik in het geheel niet kende! Zo vroeg hij gisterochtend driftig waar zijn scheerwater bleef, en mijnheer Grammont heeft zich

nooit zelf geschoren, zolang mij heugt! Ik wist zelfs niet dat hij een scheermes had!

— En verder? Hebt gij verder niets vreemds opgemerkt? Bedenk u goed, want ik verzeker u, dat het van het grootste gewicht is!

De buttler dacht ingespannen na en riep eensklaps uit:

— Juist; het was gisteren de eerste van de maand, en mijnheer Grammont wilde de bedienden zelf betalen. Dit is nu altijd mijn werk geweest, zoals in alle gegoede huizen. Ik zei hem bescheiden, dat ik het wel doen zou, en toen gaf hij mij het geld.

— Nog iets?

— Toen ik gistermiddag langs het kantoor liep, hoorde ik toevallig de boekhouder tot de procuratiehouder zeggen, dat hij volstrekt niets begreep van een order, die mijnheer Grammont hem had gegeven. De procuratiehouder haalde toen de schouders op en gaf te kennen, dat hij zelf reeds de gehele ochtend met mijnheer Grammont overhoop lag. Hij meende, dat er iets niet geheel met hem in orde was.

— Daaraan heb ik voorlopig genoeg! Het blijft mogelijk, dat mijnheer Grammont door een of ander voorval, waarvan wij niets afweten, een schok heeft gekregen en daardoor veranderd is, maar ik moet zekerheid hebben. Gij loopt in geen geval gevaar, daar zal ik zorg voor dragen. Gij hebt niets anders te doen, dan mij toe te staan, uw uiterlijk aan te nemen en één dag, hoogstens twee dagen in uw plaats mijnheer Grammont te bedienen.

Nog even scheen Dayton in beraad te staan, en toen hief hij snel het hoofd op en zei:

— Het zij dan zo, mijnheer! Uw woorden hebben vastere vorm gegeven aan mijn vage vermoedens! Ik ben tot uw dienst! Alleen wilde ik dit nog weten; als die man, die hier in huis de meester speelt, niet mijnheer Grammont is, wat is er dan van mijn meester geworden?

Een ogenblik overwoog Raffles, of hij de buttler de waarheid zou zeggen, maar hij bedacht zich nog bijtijds en antwoordde:

— In ieder geval iets zeer ernstigs! Juist om te ontdekken wat het is, wil ik deze vreemde man op de vingers zien!

— Zou het geen aanbeveling verdienen, Miss Hotspur, de huishoudster, in het geheim te nemen?

— Dat kunnen wij doen, maar het is niet volstrekt nodig. Want ik verzeker u, dat ik zodanig uw voorkomen zal nabootsen, dat zelfs deze waardige dame mij niet zal herkennen! Kunt gij niet een boodschap bedenken, die u een uur buitenhuis houdt?

— Mijnheer Grammont heeft gezegd, dat hij pas laat zou terugkeren. Ik kan het er dus wel op wagen.

— Dan ga ik nu heen en verwacht u binnen vijf minuten op de hoek van de volgende straat. Ik zal voor een auto zorgen.

Hij knikte de buttler vriendelijk toe, en verliet het huis, om op straat een auto aan te roepen.

Hij behoefde slechts een paar minuten te wachten, totdat Dayton verscheen.

Hij had een korte overjas aan en droeg een bolhoed, zoals de meeste Engelse bedienden van goede huize die plegen te dragen, als zij buitenshuis komen.

Raffles gaf de chauffeur last, hen naar een klein hotel te rijden, op een half uur lopens afstand.

Daar bestelde hij een kamer, betaalde vooruit, en begaf zich erheen, door Dayton vergezeld.

Aanstands pakte hij de kleine tas uit, welke hij bij zich droeg, nam er een pruk en een aantal kleine flesjes uit, met verschillende vloeistoffen gevuld, ontdeed zich van zijn bovenkleden en begon zich met grote zorgvuldigheid te grimeren.

Telkens wierp hij een blik op het geslaat van de buttler, haalde hier een fijne streep, trok daar een rimpel, maakte de

huidskleur lichter door haar te bevochtigen met een kleurloos watertje en verfdde zijn wenkbrauwen met een andere kleurstof, zodat zij donkergrijs werden.

Met behulp van een zeer dunne, vleeskleurige pleister trok hij de ogen aan de buitenhoeken een weinig op, want de ogen van Dayton waren een weinig schuin geplaatst, en nadat hij een paar korte bakkebaarden op zijn wangen had geplakt, was de gelijkenis waarlijk verbluffend.

Dayton zat verstomd naar de gewaande detective te kijken en zei nu vol bewondering:

— Ik moet zeggen, dat gij uw vak verstaat, mijnheer!

— Gewoonte, vriend Dayton, niets dan gewoonte! gaf Raffles glimlachend te kennen. Nu nog uw overjas en uw hoed, en dan ben ik gereed! Hebt gij hier in de stad familie, naar wie gij u zolang begeben kunt?

— Ik kan naar mijn zuster gaan, mijnheer!

— Mooi zo. Gij moet daar zolang blijven, tot gij bericht van mij ontvangt. Dan vertrek ik nu eerst, gij wacht nog een half uurtje en gaat dan op uw beurt heen. Op die wijze lopen wij het minst gevaar, dat men de verkleedpartij opmerkt. Hier hebt gij mijn overjas en hoed!

De beide mannen waren nu geheel gereed, en er stonden twee Daytons in het vertrek, zo volkomen aan elkander gelijk, wat het gelaat betreft, dat niemand het onderscheid had kunnen ontdekken, of had kunnen zeggen, wie de echte of wie de nagemaakte buttler was.

Raffles bekeek zich nogmaals in de grote spiegel, die in de eenvoudige hoteltkamer hing, en daarop stak hij Dayton de hand toe en zei:

— Nu ga ik! En ik hoop, u spoedig bericht te kunnen zenden. Geef mij nu het adres van uw zuster!

Dayton schreef het adres op een klein stukje papier en stak het Raffles toe,

die het in zijn zak liet glijden.

Daarop verliet hij de kamer, overtuigde zich, dat er geen kelners in de nabijheid waren en liep haastig de trap af en door de grote hall naar buiten.

Raffles riep dadelijk een taxi aan, en liet zich tot op een vijftig meter van het huis van Grammont brengen.

Daar stapte hij uit, betaalde de chauffeur en ging te voet verder.

Hij belde aan, en de deur werd geopend door een waardige oude dame van ruim zestig jaar, met een grote bril op de scherpe neus.

— Ik wist niet, dat je uit geweest waart, Dayton! zei de dame, Miss Hots-pur.

— Ik ben wat langer opgehouden, dan ik dacht, Miss! kwam Raffles, uitstekend de stem van Dayton nabootsend, en verheugd, dat hij blijkbaar aanstonds voor Dayton werd gehouden. Neem het mij asjeblijft niet kwalijk!

— Ik zal je het zeker niet kwalijk nemen, Dayton, maar als mijnheer Grammont het merkte...! Je weet wel, dat hij de laatste dagen van een heel onaangenaam humeur is!

— Is hij in die tussentijd thuisgekomen? riep Raffles met voorgewende schrik uit.

— Dat niet, maar het zal zo lang niet meer duren! Mijnheer eet thuis, zoals je weet!

Raffles wist er natuurlijk niets van, maar hij knikte, alsof hij er alles van begreep, en begaf zich snel naar het bediendenvertrek, om zich daar van zijn jas en hoed te ontdoen.

Het was hem nu van groot voordeel, dat hij het huis zo goed kende, want nu zou hij zich zeker niet zo spoedig vergissen.

Niemand van de bedienden scheen ook maar een ogenblik aan zijn identiteit te twifelen, noch de kamerbediende, noch de kok, noch de huisknecht.

En Raffles zelf maakte geen fouten!

Alles wat hij deed, was volkomen correct, en een buttler met jaren praktijk zou hem niet hebben kunnen verbeteren.

Hij vergewiste zich, dat alles in de keuken in orde was, proefde van de spijzen, gaf een paar orders, en klom toen haastig naar de tweede verdieping, waar hij wist, dat zich de slaapkamer van Grammont bevond.

Snel opende hij de deur en ging binnen.

Hij trad op de kleerkast toe en onderzocht deze haastig.

Daar hingen, keurig gerangschikt, blijkbaar het werk van Dayton, alle costuums van de bankier, zijn sportpak, zijn flanellen strandcostuums, zijn motorjekker, zijn smokings en zijn rokcostuums.

Naar een dezer laatste kledingstukken zocht Raffles; de overige konden hem voor het ogenblik minder schelen.

Hij nam een rok van de haak en begon snel maar grondig alle zakken te doorzoeken.

Hij stak de hand beurtelings in de beide binnenzakken en vervolgens in de zakken der panden.

De tweede zak bleek een weinig uitgescheurd te zijn, misschien door een zware toneelkijker, want Grammont bleek nogal nonchalant met zijn kleren om te springen.

En toen Raffles de hand door dat gat heenstak, voelde hij iets knisteren, hij haalde een opgevouwen briefje te voorschijn...

Het was van zachtivoorkleurige tint en rook sterk naar viooltjes.

De korte inhoud, met podlood geschreven, luidde als volgt:

Lieve Austin,

Ik wil je alles vergeven, ik wil alles vergeten, en geld wil ik ook niet hebben! Ik wacht je vanavond na afloop van de voorstelling op de hoek van het spoorwegdepot in Paddington. Twaalf uur! Ik heb je lief!

Je Nelly.

Raffles liet het briefje haastig in zijn zak glijden en hing de rok weer weg.

Terwijl hij dit deed, ging de deur open en Grammont verscheen op de drempel.

Hij bleef even staan waar hij stond en vroeg toen:

— Wat voer je daar uit, Dayton?

Raffles meende wantrouwen in zijn stem te ontdekken en antwoordde onderdanig:

— Ik wilde mij even overtuigen, dat de rokcostumes van mijnheer in orde zijn, ik meende mij te herinneren, dat er een gat was in een der achterzakken van uw beste rok...

Grammont keek de gewaande buttler strak aan en zei toen:

— Laat dat maar! Je hoeft niet zo bijzonder ijverig te zijn! Doe dergelijke dingen als ik het je beveel, en anders niet! Begrepen?

Raffles maakte een zwijgende buiging, sloot de kast en verliet in gebogen houding het vertrek.

Maar op de mat voor de deur stond hij even stil en bromde voor zich heen:

— Dat verloren briefje, dat vodge papier, dat je over het hoofd hebt gezien, kon je wel eens aan de galg brengen, mijnheer de onbekende!

Hij ging weer de trap af, en nam in de vestibule de telefoon van de haak.

Hij liet zich in verbinding stellen met het hotel, waar hij Dayton had achtergelaten en verzocht de portier de buttler aan het toestel te roepen.

En daarop ontspoon zich het volgende, korte gesprek.

— Ik ben het, Dayton, je vriend van zoeven! Zeg mij eens spoedig of mijnheer Grammont kennis heeft aan een of andere dame, waarschijnlijk een artiste, die Nelly heet!

— Ja zeker, mijnheer! Als ik mij niet vergis, maakte die jonge dame heel wat geld stuk en met haar trouw was het niet bijzonder gesteld! Maar mijnheer Grammont was gek met haar! Wel drie keren heeft zij hem verlaten, en telkens

heeft hij haar gesmeekt, het toch weer goed te maken. Dan bleef zij hem ook weer een tijd trouw, maar lang duurde het nooit!

— Kun je mij zeggen, of mijnheer Grammont op de dag van de inbraak een brief van haar heeft gekregen?

— Laat eens even zien, ja, dat is wel mogelijk! Omstreeks vijf uur in de namiddag kwam een man, die er wel wat als een toneelknecht of iets dergelijks uitzag, een briefje brengen.

— Hoe zag het er uit?

— Langwerpig, geelachtig... en het rook sterk naar viooltjes, naar ik mij meen te herinneren.

— Ik dank je, Dayton, dat is voorlopig voldoende! Blijf maar trouw op je post, ik kan je zeggen, dat alles goed gaat, in de zin, dat ik aan de vooravond sta, een zeer zwaar misdrijf aan het licht te brengen!

Raffles hing het toestel weer aan de haak en bemoeide zich nu uitstekend met het middagmaal.

En zo voortreffelijk vervulde hij zijn rol, dat de overige bedienden, noch de heer des huizes, noch de huishoudster, ook maar een seconde aan zijn ware aard twijfelden.

Grammont at vlug en scheen in gedachten verdiept, ofschoon Miss Hotspur nu en dan een poging waagde, een gesprek aan te knopen.

Maar tegen het dessert zei Grammont eensklaps:

— Luister eens, Miss Hotspur! Ik moet morgen op reis, het zal wel een verre reis worden, ik denk Indoa of Australië, ik weet het nog niet zeker. In ieder geval blijf ik minstens een half jaar weg!

— Lieve hemel, mijnheer, hoe komt u daar zo ineens op, riep Miss Hotspur uit, terwijl zij de handen van verbazing in elkaar sloeg.

— Het is een inval van mij! antwoordde Grammont ongeduldig. Ik had het al lang moeten doen, ik wil daarginds een paar zakenvrienden gaan bezoeken. Wat u betreft, gij kunt natuurlijk hier blijven, maar als gij liever naar uw ouders gaat...

— Mijn ouders? herhaalde de huishoudster en haar ogen werden vochtig. Bent u dan nu reeds vergeten, dat de goede oudjes op dezelfde dag om het leven zijn gekomen, een half jaar geleden?

Grammont bromde iets, dat op een verontschuldiging moest lijken, en wierp zijn servet naast zich neer.

Hij stond op, haalde zijn sigarettenkoker te voorschijn en vervolgde, als terloops:

— Wat de bedienden aangaat, zij kunnen wel zolang verlof nemen, en als hun dat niet schikt, dan houd ik hen niet tegen, wanneer zij elders een andere betrekking kunnen krijgen!

— Het klopt! het klopt als een bus! mompelde Raffles zachtjes voor zich heen. De schurk wil zich maar liefst ontdoen van allen, die Grammont goed gekend hebben! En die reis is ook goed bedacht! Op die manier vergeet men de inbraak en de rest! Maar John Raffles is er ook nog, mijnheer Grammont, of wie je dan zijn mag!

De bankier had het vertrek reeds verlaten en een ogenblik later hoorde Raffles hem bezig in zijn slaapkamer.

Hij stond even te luisteren en daalde toen naar het bediendenvertrek af.

En onderweg maakte hij bij zichzelf de opmerking:

— Als de kerel werkelijk morgen op reis wil gaan, dan mag ik er geen gras over laten groeien.

HOOFDSTUK VII

DE HAND VAN HET NOODLOT

De volgende ochtend, toen het nauwelijks negen uur had geslagen, hield een auto stil voor het huis in Harrow Road.

Daaruit stapte een man met een gebruid intelligent gelaat, die een klein reisvalies in de hand hield.

Hij rekende met de chauffeur af en trad op de huisdeur toe.

Raffles bevond zich toevallig in de vestibule, daar hij de gangen van het wild tot iedere prijs wilde nagaan, en daarom opende hij de deur.

Hij keek wat verbaasd naar de heer in het reiscostuum, die op de stoep stond en vroeg:

— Wat is er van uw dienst, mijnheer?

— Wat is dat nu, Dayton, ken je mij niet meer? riep de bezoeker lachend uit. Kom, kom, zo ben ik toch niet veranderd! Zeg maar spoedig aan mijnheer, dat ik er ben!

— Maar mijnheer Grammont is nog niet eens opgestaan! gaf Raffles te kennen.

— Dan zal ik hemzelf wel gaan wekken! hernam de ander. Voor zijn eigen broer zal hij toch wel geen bezwaren maken! En vooral niet, als die hem in zes jaren niet gezien heeft!

— Zijn broer! herhaalde Raffles, een stap terugwijkend.

— Vindt je dat zo verwonderlijk! hernam de bezoeker, op zijn beurt verbaasd. Je kent me dus inderdaad niet meer?

In plaats van op deze vraag te antwoorden, trok Raffles de broeder van Grammont tot diens grote verwondering in de vestibule, sloot de deur en voerde hem haastig naar een kleine zijkamer.

Toen begon hij met gedempte stem:

— Luister, mijnheer Grammont! Ik ben Dayton niet! Ik neem slechts zijn plaats in, ik ben een particuliere detective.

De ander slaakte een kreet van ontsteltenis en verbazing, en riep toen verschrikt uit:

— Wat moet dat betekenen? Wat is er dan gebeurd? Ik kom zoeven van het station, na zes jaar in Bombay te zijn geweest, en ik weet van niets. Waarom bent u hier als detective in het huis van mijn broer?

— Uw broeder, mijnheer, moet ik vrezen, behoort niet meer tot de levenden! zei Raffles op zachte, ernstige toon.

— Wat zegt gij daar! riep Grammont uit, terwijl hij verbleekte en Raffles bij de arm greep. Wat is er dan met hem geschied?

— Ik vrees, dat hij vermoord is, en dat de man, die het deed, hier thans als Austin Grammont in dit huis vertoeft!

De bezoeker liet zich op een stoel neervallen en staarde ontzet voor zich uit.

Een tijdlang heerste er stilte in het vertrek.

Toen hief Philip Grammont plotseling het hoofd op en zei:

— Hoe is dat mogelijk? Iedereen moet dat bedrog dan toch dadelijk gezien hebben, tenzij...

— Tenzij de moordenaar trek voor trek op uw broer geleeke, vulde Raffles de zin aan.

Eensklaps uitte Philip Grammont een kreet en riep, bleker dan een laken:

— Dan weet ik, wie het geweest moet zijn! Ik zal het u zeggen; ik heb zes jaren in Bombay gewoond en daar ontmoette ik een paar jaar geleden, bij toeval, op een grote bijeenkomst een man, die zo sprekend op mijn broer geleeke, dat ik zelf mij zou hebben vergist en hem bijna zou hebben aangesproken. Zijn naam kwam voor op de lijst van sprekers van die avond; hij heette Gordon Finn, en toen ik hem op het podium zag staan, was de gelijkenis nog sterker, zo sterk, dat ik waarlijk een ogenblik meende, dat mijn broer onverhoeds uit Londen naar Bombay was gekomen, om daar, onder een aangenomen naam een redevoering te houden op een politieke vergadering. Ik verloor de man echter uit het oog en ik heb daarna nooit meer iets van hem gehoord.

— Dan is er toch iets onbegrijpelijk; hoe is het dan mogelijk, dat die man van het bestaan van een dubbelganger hier te Londen afgewist?

Met de vuisten tegen het voorhoofd gedrukt, dacht Philip Grammont een ogenblik na, en riep toen uit:

— Ik herinner mij zeer goed, dat mijn broer mij omstreeks een jaar geleden, een zeer bekend Londens tijdschrift toezond, hetwelk ook veel in Bombay wordt gelezen, en waarin op de voorste pagina een bijna levensgroot portret van hem voorkwam, ik geloof naar aanleiding van het feit, dat hij als president van de Londense Kamer van Koophandel was benoemd.

— Dat zou veel ophelderen! hernam Raffles. De moordenaar, Gordon Finn, kan het portret zeer goed hebben gezien achter het raam van een boekenwinkel; hij heeft dan uit het korte onderschrift kunnen nagaan, dat uw broer zeer rijk was, en toen was zijn plan gemaakt!

— Maar hoe weet gij dit alles; wat is er dan met mijn broer geschied? Wanneer is hij gedood? Zijt gij de enige, die het weet of vermoedt?

— Tracht bedaard te blijven, mijnheer Grammont, dan zal ik u alles mededelen, zei Raffles.

En nu verhaalde hij de man alles wat de lezer reeds bekend is, natuurlijk zonder zijn ware aard te verraden, en terwijl hij zich uitgaf voor particuliere detective.

Maar één ding was er, dat hij niet verried, en dat was de eerste aanleiding tot zijn wantrouwen, het feit, dat de gewaande Grammont aan de politie had verklaard, dat hij in de nacht van de inbraak thuis was geweest.

Toen Raffles zijn verhaal beëindigd had, bleef Philip Grammont enige tijd onbeweeglijk zitten, met het hoofd in de handen gesteund.

Maar toen sprong hij op en riep op woeste toon:

— Is die ellendeling hier in huis?

— Ja, hij is in zijn slaapkamer, hij wilde hedenmiddag op reis gaan, naar Australië of India.

— Dan ga ik aanstonds naar hem toe, ik sla hem op de plaats zijn hersens in.

En reeds ijelde hij naar de deur, maar Raffles trad hem in de weg en greep hem bij de arm.

— Laat die daad aan de justitie over, zei hij op ernstige toon. Ondanks alles zouden wij ons wellicht nog kunnen vergissen! Ik verzeker u, dat hij ons niet zal ontkomen, maar eerst moeten wij al de mogelijke bewijzen bijeen verzamelen; dat is slechts een kwestie van

enkele uren, en de schurk zal geen voet verzetten, zonder dat ik hem naga, of laat nagaan.

— Goed, ik zal nog een paar uren geduld oefenen! gromde Philips Grammont. Zorg gij slechts voor de bewijzen, dat is uw taak.

— Ik zei u reeds, dat het gelaat van de dode door het slaan met een ijzeren staaf, zodanig was misvormd, dat het volstrekt niet meer te herkennen viel, maar gij zijt de broeder van het slachtoffer. Misschien weet gij wel een herkenningsteken!

Philip Grammont dacht slechts even na en riep toen uit:

— Ja, er is er één! Austin is, als jongen, eens door een kameraadje met een pennemes bij ongeluk in het hoofd gestoten. De wonde maakte een groot litteken, dat echter door het hoofdhaar bedekt werd. Het litteken moet zich terzijde van het rechteroog bevinden, schuin boven het oor!

— Dan zullen wij dat dadelijk gaan onderzoeken, mijnheer Grammont. Ook zullen wij de hond halen en als hij dan nog ontkent, zouden wij de politie te Bombay in de arm kunnen nemen. Ik zal een mijner helpers hier telefoneren, en als die hier eenmaal is, dan ontkomt Gordon Finn niet meer, daarvan geef ik u de verzekering.

Even later stond Raffles aan het telefoontoestel en sprak met Brand en Henderson.

Zij moesten beiden met de terrier in een van de kleine auto's tot dicht bij het huis in Harrow Road rijden, goed acht geven op de voordeur van het huis, en in geen geval toestaan, dat Grammont zich naar een of ander station begaf. Mocht hij dit inderdaad willen doen, dan moesten zij de politie waarschuwen, die dan aanstonds tot de arrestatie kon overgaan. In het tegenovergestelde geval, dus als de moordenaar het huis niet verliet, moesten zij rustig wachten op de komst van Raffles en de broeder van het slachtoffer.

Toen dit alles geregeld was, wendde Raffles zich tot Philip Grammont en zei:

— Ik moet voorlopig hier blijven, ten eerste om geen argwaan op te wekken, en vervolgens om de man, die hier nu in huis is, in het oog te houden, totdat mijn helper mijn plaats inneemt. Gij kunt u in die tijd naar Scotland Yard begeven en daar verzoeken, dat men het hoofdhaar van de vermoorde afscheert, zodat men zich kan overtuigen, of het litteken werkelijk aanwezig is. In dat geval is iedere twijfel natuurlijk buitengesloten. Maar let nu wel op. Gisteren zijn er twee zogenaamde provincialen geweest met de hond, om namens een gewaande neef te Orpington het lijk te identificeren. Een van die provincialen was ik. De hond jankte bij die gelegenheid erbarmelijk en reeds toen was ik er zeker van, dat hij zijn meester herkende. Gij kunt dat alles daarginds mededelen. Gij zult wel begrijpen, waarom ik die rol speelde. Als particuliere detective stel ik er natuurlijk prijs op de officiële politie een vlieg af te vangen.

— Ik zal doen, zoals gij wenst, en ik dank u voor uw bemoeiingen! Later zullen wij dat alles wel regelen, naar ik hoop!

— Dat heeft volstrekt geen haast, mijnheer Grammont, zei Raffles, met een zonderlinge glimlach, en ga nu spoedig, hij mag in geen geval vertrekken vanmiddag.

Philip Grammont nam zijn hoed en ging het vertrek uit, na Raffles de hand te hebben toegestoken.

Door de deur zag Raffles hoe hij een taxi aanriep, instapte en wegreed.

Aan de somberste gedachten ten prooi, zat Philip Grammont in een hoek van de auto gedoken.

Het was hem goed gegaan in Bombay en hij hoopte de rest van zijn leven in Engeland te kunnen doorbrengen, in

gezelschap van zijn broeder, voor wie hij altijd een grote genegenheid had gevoeld.

Verheugd en opgewekt had hij zich van het Victoria Station naar het grote huis in Harrow Road laten brengen en daar werd hij door zulk een vreselijke tijdning ontvangen.

Hij keek op, toen de auto stilstond voor het sombere gebouw op het Victoria Embankment, stapte uit en beval de chauffeur te wachten.

Door de dienstdoende agent liet hij zijn kaartje naar de hoofdcommissaris brengen en even later stond hij tegenover deze beambte.

Hem werd een stoel aangewezen, maar Philip Grammont bleef staan en zei op doffe toon:

— Ik zal u niet al te lang lastig vallen, mijnheer, ik wilde gaarne het lijk zien van de man, die eergisternacht, geheel ontkleed, en met vreselijke hoofdwonden op het spoorwegemplacement van Paddington is gevonden.

De hoofdcommissaris schudde het hoofd en zei:

— Het spijt mij, mijnheer, maar ik meen als zeker te mogen aannemen, dat gij een vruchteloos bezoek komt brengen. Er zijn reeds een paar lieden uit de provincie geweest met een hond, en er was geen sprake van of het dier herkende het lichaam. Wij verwachten ieder ogenblik de broer van het slachtoffer.

— Ik ben de broeder van de dode, mijnheer, hernam de man op schorre toon. En de hond was zijn eigendom. De lieden, die hier gisteren geweest zijn, waren particuliere detectives.

En nu deelde de ongelukkige man aan de hoofdcommissaris mede, wat Raffles hem zoeven had verteld.

Deze had aandachtig geluisterd, maar nu vertoonde zich een trek van ongeduld op zijn gelaat, toen hij zei:

— Die heren van de particuliere detectivendienst gaan altijd heel geheimzinnig te werk, naar het schijnt; zij

trachten ons altijd een hak te zetten. Ik moet echter erkennen, dat in dit bijzondere geval, uw zegsman het wel eens aan het rechte eind kon hebben! Maar kunt gij mij helemaal geen herkenningsteken opgeven?

— Boven het rechteroor, door het haar verborgen, heeft mijn broeder een ruitvormig litteken!

— Wij zullen 't aanstonds zien, mijnheer, hernam de commissaris kortaf.

Dadelijk nam hij het telefoontoestel ter hand en bestelde de barbier, die steeds voor dergelijke lugubere werkjes disponibel was.

Tien minuten later was de man ter plaatse en gezamenlijk begaf men zich naar het lijkenhuisje, waar het lichaam van de dode nog altijd op de stenen tafel lag uitgestrekt.

Doodsbleek, met gebalde vuisten, bleef Philip Grammont op de drempel staan, terwijl de barbier vlug het hoofdhaar aan de rechterzijde begon af te knippen.

Vijf minuten verliepen, en toen boog de commissaris zich over het hoofd van de dode heen en zei op gedempte toon:

— Daar is het litteken!

Met een kreet wierp Philip Grammont zich naast het stoffelijk overschot en barstte in hartstochtelijke snikken los.

Een ogenblik liet hij aan zijn smart de vrije loop, maar toen sprong hij op en riep op woeste toon:

— Ik weet wie de moordenaar is, mijnheer! Ja, het kan niet anders! Ik weet ook waar hij is! Kunt gij mij niet met enige manschappen vergezellen?

En nu zette hij in kort afgebeten, nu en dan verwarde zinnen uiteen, wat hem een half uur geleden ervaren was.

Met de grootste aandacht had de hoofdcommissaris toegelisterd, en toen de ongelukkige man zweeg, riep hij uit:

— Ik zal u dadelijk een inspecteur en twee man meegeven, voorzien van een inhechtenisneming. Als alles zich inderdaad zo heeft toegedragen, als die par-

ticuliere detective zegt, dan valt er niet aan te twifelen, of de man, die daar nu in het huis is, moet de moordenaar zijn.

Hij gaf snel enige bevelen, en een ogenblik later reed Philip Grammont weer naar het huis in Harrow Road terug, thans in gezelschap van een inspecteur van politie en twee rechercheurs.

Op vijftig pas afstand van het bankgebouw stond een kleine auto te wachten, achter welk stuurwiel een man van reusachtige lichaamsbouw gezeten was; het was Henderson, de trouwe helper van John Raffles, die daar met het geduld van een kat op zijn post was, in gezelschap van Charles Brand, die het huis voortdurend in het oog hield.

De jonge man glimlachte, toen hij de auto zag voorbijrijden en stilstaan voor de deur van het grote huis.

Hij had de hem welbekende hoofdinspecteur herkend.

Hij boog zich even voorover in de open wagen en zei op zachte toon tot Henderson:

— Ik geloof, dat wij wel rechtsomkeer kunnen maken, James, zij zullen het alleen wel afkunnen. Maar wij zullen toch even wachten tot zij met het wild weer te voorschijn komen.

Intussen waren de politiebeambten en Grammont snel uitgestapt en op de voordeur toegetreden.

Raffles had zeker op de uitkijk gestaan, want de voordeur werd dadelijk geopend en de gewaande butler liet hen binnen.

Hij wendde zich dadelijk tot de inspecteur van politie en zei op zachte toon:

— Hij is in zijn slaapkamer; ik geloof, dat hij bezig is met zijn haar te verven, voor zover ik door het sleutelgat heb kunnen waarnemen. Ik zal u de weg wijzen, maar maak geen gerucht, want een man als hij is tot alles in staat. Ik zal met een voorgewende boodschap naar hem toegaan en als de deur eenmaal open is, volgt de rest vanzelf.

Mocht hij evenwel niet open doen, dan zal ik u langs een andere weg naar het brede balkon voeren, dat over een groot gedeelte langs de voorgevel loopt, en gij kunt dan de balkondeuren wel indrukken.

Sluipend gingen de vijf mannen de trap op.

Op de eerste verdieping kwamen zij Miss Hotspur tegen, die een kreet van verbazing bijna niet kon onderdrukken, toen zij, aangevoerd door de butler, de vijf mannen zag naderen.

Maar Raffles nam haar terzijde en beet haar toe:

— Geen geluid, wat ik u verzoeken mag! Ga naar beneden, gij zoudt ons hier maar in de weg lopen.

De huishoudster was zo verbluft over deze zonderlinge bejegening, dat zij stokstijf op dezelfde plaats bleef staan en met open mond het groepje nastaarde, totdat het om de hoek van de trap verdwenen was.

Daar gekomen, legde Raffles de vinger op de mond, en zei zo zacht, dat het bijna niet te horen was:

— Druk u nu zo dicht mogelijk tegen de muur, totdat de deur open is.

Vervolgens begaf hij zich, gewoon lopend en zijn keel schrapend, zoals hij dit ook bij Dayton had opgemerkt, naar de deur van de slaapkamer, klopte aan en zei:

— Een telegram voor mijnheer.

— Schuif het maar onder de deur door, kwam het nors bevel.

Dat was lastiger, maar Raffles liet zich niet zo spoedig vangen.

Hij deed alsof hij poogde iets onder de deurreet door te schuiven en zei toen:

— Het gaat niet, mijnheer.

— Leg het dan maar op de tafel in mijn werkkamer.

Dat was alweer een streep door de rekening.

Raffles keerde op zijn schreden terug, en bracht de politiebeambten langs een zijgang naar de grote billardzaal, waar hij het balconraam opende, en toen zei:

— Dit is het balcon; het is het derde raam, dit medegerekend. Ik zelf zal teruggaan en bij de gangdeur post vatten, als hij daardoor soms mocht trachten te ontsnappen.

Terwijl Raffles over de brede gang terugloopt, verdwenen de politiebeambten langs het balcon.

Hij kon nog nauwelijks enige tellen zijn post voor de deur hebben ingenomen, toen het geluid van brekend glas zijn oor trof, gevolgd door een luide, op hese toon geuite vloek.

Dadelijk daarop kraakte een schot en daarop volgde het geluid van een worsteling.

Raffles draaide aan de kruk van de deur, maar zij was gesloten.

Hij haalde zijn bos lopers te voorschijn en had in een oogwenk het slot geopend.

Toen hij binnentrad, zag hij een verward kluwen mensenlichamen over de vloer heen en weer rollen.

In een hoek van het vertrek lag een agent, gewond door een schot in de arm.

De moordenaar was een krachtig en gespierd man, en hij begreep, dat hij voor zijn leven vocht.

Hij wierp de twee mannen, met wie hij worstelde, herhaaldelijk van zich af, maar de inspecteur was zelf een gespierd man en toen hij er in slaagde de rechterarm van Gordon Finn op diens rug te wringen, toen was de strijd beslist.

Er klikte iets met metalen geluid en de moordenaar staarde als verwezen naar zijn geboeide polsen.

Toen haalde hij met een cynisch gebaar de schouders op en zei:

— Gij zijt de sterkste geweest, ik geef mij gewonnen! Als die vervloekte gelijkenis er niet geweest was, dan zou het hiertoe nooit gekomen zijn! Ik denk dat nu de galg... wel het einde zal zijn.

Gordon Finn had goed geraden, drie weken later werd hij door de jury van Old Bailey schuldig bevonden en door de rechter tot de strop veroordeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

EEN ONDERAARDS DRAMA

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS :

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen », Maastrichterstr., 19, Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdaad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropolitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.
63. — Een Geheimzinnige Moord.
64. — Een Spaans Drama.
65. — Een merkwaardige diefstal.
66. — Spoken op Marshy Manor.
67. — Chantage en Hypnose.
68. — De Lokstem van het Goud.
69. — Het Geheim van de Boekenkist.
70. — Het Revolutie Complot.
71. — Het Verlaten Huis.
72. — Het Spel met de Dood.
73. — Het Verstoorde Feest.
74. — Russisch Goud.
75. — Een Moderne Robinson.
76. — De Moord in Fenchurch Street.
77. — Het Vioolwonder.
78. — De Raadselachtige Moord.
79. — Een Avontuur in China.
80. — De Verborgene Schat.
81. — De Chinese Schatkamer.
82. — De Bende van de Gouden Ster.
83. — Sensatie in de Opera.
84. — De Folterkelder.
85. — De Bedrieger bedrogen.
86. — De Geheimen van Parijs.
87. — Speelzucht en Misdaad.
88. — De Diamanten Spin.
89. — Een duivelse Uitvinding.
90. — Parijse auto bandieten.
91. — Het Trio Desmond.
92. — Een Sensationele Bokswedstrijd.
93. — Als het Goud lokt.
94. — Sneeuw, Goud en Bandieten.
95. — Wie was de Derde Man?
96. — 't Kostbare Fabrieksgeheim.
97. — De Ontvoerde Diplomaat.
98. — Rumoer om de Derby.
99. — Gevaren van de Wereldstad.
100. — Moderne Piraten.
101. — Het Filmkasteel.
102. — Het lijk in het Spoorwegdepôt.

